

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

(Udgivet som en serie artikler i tidsskriftet *Lucifer* (dvs. *Venus*) i perioden November 1887 til Februar 1888 af H. P. Blavatsky. Oversat februar 2018 til dansk af Morten Nymann)

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER. [*Lucifer*, Vol. I, No. 3, November, 1887, pp. 173-180]

". . . . Fortæl os, hvornår vil disse ting ske? Og hvad vil tegnene på din tilstedeværelse være, og på tidsalderens fuldbyrdelse?" * spurgte Disciplene MESTEREN, på Oliven Bjerget.

Svaret givet af "Smerternes Mand," *Chrístos'en*, under hans rettergang, men også på hans vej mod triumf, som *Christos* eller Kristus,† er profetisk, og meget tankevækkende. Det er Sandelig en advarsel. Svaret bør citeres fuldt ud. Jesus . . . . sagde til dem: –

"Tag vare på at *intet menneske* fører dig på afveje. For mange vil komme i mit navn, og sige, jeg er Kristus; og vil lede mange på afveje. Og i vil høre om krige . . . . men det er endnu ikke enden. *For nation vil rejse sig mod nation, og rige imod rige; og der vil komme hungersnød og jordskælv flere gange på forskellige steder.* Men alle disse ting er begyndelsen på veerne. . . . Og mange falske profeter vil fremkomme, og vil føre mange på afveje . . . . derefter vil enden komme . . . . når i ser ødelæggelsens vederstyggelighed som blev talt om ved profeten Daniel . . . . Så hvis noget menneske derefter vil sige til dig, *Se, her er Kristus*, eller der; tro ham ikke . . . . Hvis de derfor vil sige til dig, *Se, han er i vildnisset, gå ikke derhen; se han er i de indre kamre, tro dem ikke.* For lige som lynet ankommer fra Østen, og endda ses helt ind til Vesten: således vil Menneskesønnens *ankomst* være," osv., osv.

To ting bliver klart *for alle* i de ovenfor nævnte passager, nu hvor deres falske angivelse er korrigeret i den reviderede tekst: (a) "Kristus' komme," betyder *tilstedeværelsen* af CHRISTOS i en regenereret verden, og slet ikke den reelle ankomst af Jesus "Kristus" i kroppen; (b) denne Kristus skal ikke søges hverken i vildnisset ej heller "i de indre kamre," ej heller i helligdomme i noget som helst tempel eller kirke bygget af mennesket; for Kristus – den sande esoteriske FRELSE – *er ikke noget menneske*, men det GUDDOMMELIGE PRINCIP i ethvert menneske. Han som stræber efter at genopvække Ånden *korsfæstet i ham selv ved hans egen jordiske lidenskaber*, og begravet dybt i hans eget syndige køds "krypt"; han som har styrken til at rulle *stoffets sten* tilbage fra hans egen *indre helligdoms dør*, han *har vækket Kristus i sig selv*.‡ "Menneskesønnen" er ikke noget barn fra træl-konen – *kødet*, men sandelig fra den frie-kvinde –

* Matthæusevangeliet, xxiv, 3, og *flg.* Sætningerne med skråskrift er de som er rettet i det Nye Testamente efter den nylige revidering i 1881 fra 1611 versionen; en version som er fyldt med fejl, bevidste og ubevidste. Ordet "tilstedeværelse," for "kommet," og "tidsalderens fuldbyrdelse," er nu skrevet som "verdens ende," har, på det seneste, ændret hele meningen, selv for de mest oprigtige Kristne, hvis vi ser bort fra Adventisterne.

† Han som ikke vil kontemplere over og mestre den store forskel mellem betydningen af de to Græske ord— *χρηστος* og *χριστος* må for evigt forblive blind overfor Evangelierne sande esoteriske mening; det vil sige, overfor den levende Ånd begravet i teksternes sterile døde-bogstav, selveste Dødehavets resultat på baggrund af *laden-som-om*-Kristendom.

‡ For i er den levende Guds tempel ("helligdom" i det reviderede N.T.). (II Kor., vi, 16.)

LUCIFER.

Ånden,* barnet som er resultatet af menneskets egne gerninger, og frugten af hans eget åndelige arbejde.

På den anden side, har forløber tegnene beskrevet i *Matthæusevangeliet* på intet tidspunkt siden den Kristen æra så grafisk og stærkt været gyldige for nogen epoke, som de er nu i vores egne tider. Hvornår har nation rejst sig mod nation mere end i disse tider? Hvornår har "hungersnød" – et andet navn for fattigdom, og det udsultede proletariats mangfoldighed – været mere grusom, jordskælv mere hyppige, eller dækket sådan et område samtidigt, som i de sidste få år? Millinarister og Adventister som er faste i troen, vil måske gå videre og sige at "ankomsten af (den kødliggjorte) Kristus" er nært forestående, og forberede dem selv på "verdens ende." Teosoffer – i det mindste nogen af dem – som forstår den skjulte mening om de universelt-forventede Avatarer, Messiaser, Sosiosher og Kristusser – ved at det ikke er nogen "afslutning på verden," men "tidsalderens fuldbyrdelse," *dvs.*, afslutningen af en cyklus, som nu hurtig er på vej.† Hvis vores læsere har glemt de konkluderende passager i artiklen, "The Signs of the Times," i LUCIFER for sidste Oktober, så kan de læses dem igen, og så vil de tydeligt se meningen med denne særlige cyklus.

Rigtig mange gange er advarslen om de "falske Kristne" og profeter som vil lede folk på afveje blevet fortolket af velgørende Kristne, tilbedere af det døde-bogstav i deres skrift, til at gælde for mystikere generelt, og især mest for Teosoffer. Det nylige værk af Hr. Pember, "Earth's Earliest Ages," er et bevis på dette. Ikke desto mindre, synes det meget indlysende at ordene i Matthæusevangeliet og andre næppe kan gælde for Teosoffer. For disse er aldrig blevet oplevet at sige at Kristus er "Her" eller "Der," i vildnisset eller byen, og mindst af alt i de "indre kamre" bagved alteret i nogen som helst moderne kirke. Uanset de er Hedninger eller Kristne af fødsel, så afviser de at materialisere og således degradere det som er det mest åndelige og mest storslåede ideal – symbolet over alle symboler – nemlig, den udødelige Guddommelige Ånd i mennesket, uanset den kaldes for Horus, Krishna, Buddha, eller Kristus. Ingen af dem har nogensinde sagt: "Jeg er Kristus"; for de som er født i Vesten føler sig

---

* Ånd, eller Helligånden, var feminin hos Jøderne, lige som hos de fleste gamle folk, og den var sådan hos de tidlige Kristne. *Sophia* hos Gnostikerne, og den tredje Sefirot *Binah* (den *kvindelige* Jehovah hos Kabalisterne), er feminine principper – "Guddommelig Ånd," eller *Ruach*, "*Achat Ruach Elohim Chiim*." "En er *Hun*, Livets Elohim's Ånd," nævnes i "Sepher Yetzirah."

† Der er mange bemærkelsesværdige cyklusser som afsluttes ved slutningen af dette århundrede. Først, de 5.000 år af Kaliyuga cyklussen; yderligere den Messianiske cyklus for de Samaritanske (også Kabalistske) Jøder for manden forbundet med *Pisces* (Ichthys eller "Fiske-menneske" *Dag*). Det er en cyklus, der er historisk og ikke ret lang, men meget okkult, og varer cirka 2.155 solare år, men har kun en sand betydning når den udregnes ved lunare måneder. Den skete 2410 og 255 F.Kr., eller da equinox gik ind i *Vædderens* tegn, og igen i det for *Pisces*. Når det, om nogle få år, går ind i *Aquarius* tegn, så vil psykologerne have noget ekstra arbejde at gøre, og de psykiske idiosynkrasier hos menneskeheden vil undergå en stor forandring.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

ind til videre, kun som *Chrestian'ere*,* uanset hvor meget de bestræber sig på at blive *Kristne* i Ånden. Det er til de, som i deres stor bedrag og stolthed afviser at vinde retten til sådan en betegnelse ved først at leve livet som *Chrestos*;† og det er til de som hovmodigt erklærer dem selv *Kristne* (de glorificerede, de salvede) udelukkende ved dåbens dyd når de kun er nogle få dage gamle – at de ovenfor nævnte ord fra Jesus gælder stærkest. Kan den profetiske indsigt hos ham som ytrede denne bemærkelsesværdige advarsel blive betvivlet af nogen som helst som ser de utallige "falske profeter" og pseudo-apostle (*for Kristus*), der nu strejfer om over hele verden? Disse har opsplittet den Guddommelige sandhed i småstykker, og har alene i Protestanternes lejr, itu brudt, den Evige Sandheds klippe i tre hundrede og halvtreds ulige stykker, som nu repræsenterer størstedelen af deres Afvigende sekter. Ved at godtage tallet i runde tal som 350, og ved af hensyn til argumentationen, at godtage, at i det mindste en af disse kan have den approksimerede sandhed, så *må* 349 *stadigvæk nødvendigvis være falske*.‡ Hver af disse hævder eksklusivt at have Kristus i dens "indre kammer," og nægter ham til alle andre, imens, i sandhed, den store majoritet af deres respektive tilhængere dagligt slår Kristus ihjel på korsets træ af stof – sandelig – "skændslens træ" hos de gamle Romerske Katolikker!

Tilbedelsen af det døde-bogstav i Biblen er kun en yderligere form for *afgudsdyrkelse*, intet andet. Et grundlæggende dogme for tro kan ikke eksistere under en tvehovedet Janus udgave. "Retfærdiggørelse" ved *Kristus* kan ikke opnås efter ens eget valg og ønske, *hverken* ved "tro" eller ved "arbejde" og Jakobsbrev (ii, 25), modsiger derfor Paulus (Hebræerne, xi, 31), og *vice versa*,§ en af dem må tage fejl. Derfor, er Biblen *ikke* "Guds Ord," men indeholder i bedste fald ordene fra fejlbarlige mennesker og *ufuldkomne* lærere. Alligevel indeholder den når den læses *esoterisk*, hvis ikke *hele* sandheden, stadigvæk, "*intet andet end sandhed*," under hvilken som helst allegorisk klædning. Blot: *Quot homines tot sententiae*.

---

* Den tidligste *Kristne* forfatter, Justin Martyr, kalder, i hans første Apology, hans sam-religiøse for *Chrestian'ere*, *χρηστιανοι* – ikke *Kristne*.

† "Clemens Alexandrinus, etablerer i det andet århundrede en alvorlig påstand ved denne leg med ord (lib. iii, kap. xvii, p. 53, *et circa*), at, alle som troede på *Chrest* (*dvs.*, "et godt menneske") både er, og kaldes, *Chrestian'ere*, det vil sige, gode mennesker," (Strommata, lib. ii. "Higgins' *Anacalypsis*."). Og Lactantius (lib. iv., kap. vii.) at det kun er på grund af *uvidenhed* at folk kalder sig selv *Kristne*, i stedet for *Chrestian'ere*: "*qui proper ignorantium, errorem cum immutata litera Ckrestum solent dicere*."

‡ I England alene, er der over 239 forskellige sekter. (Se Whitaker's Almanac.) I 1883, var der kun 186 trosretninger, og nu vokser de støt for hvert år, yderligere 53 sekter er fremkommet på kun fire år!

§ Det er kun retfærdigt overfor Skt. Paulus at bemærke at denne selvmodsigelse med sikkerhed skyldes senere pillen ved hans Epistler. Paulus var selv Gnostiker, *dvs.*, en "Søn af Visdom," og en Indviet ind i de sande *mysterier om Kristus*, selv om han måtte have tordnet (eller blev fremstillet at gøre sådan) imod nogle Gnostiske sekter, som der var mange af på hans tid. Men hans *Christos* var ikke Jesus af Nazaret, ej heller noget levende menneske, sådan som dygtigt påvist i Hr. Gerald Massey's foredrag, "Paul, the Gnostic Opponent of Peter." Han var en Indviet, en sand "Mester-Bygger" eller adept, sådan som beskrevet i *Isis Unveiled*, Vol. II, pp. 90-91.

LUCIFER.

"Kristus princippet," den opvakte og glorificerede Sandhedens Ånd, som er universel og evig, den sande *Christos* kan ikke monopoliseres af nogen som helst person, selv om denne person uden etisk retfærdighed har valgt at give sig selv titlen "Kristus' Stedfortræder," eller "Leder" af denne eller en anden Stats-religion. Ånderne for "Chrest" og "Kristus" kan ikke begrænses til nogen som helst trosretning eller sekt, blot fordi denne sekt beslutter sig til at ophøje sig selv op over lederne i alle andre religioner eller sekter. Navnet er især i vores tid blevet brugt på en så intolerant og dogmatisk måde, at Kristendommen nu er religionen for arrogance *mere end alle andre*, en genvej med henblik på ambitioner, en loppetjans med henblik på magelig tilegnelse af rigdom, falskhed og magtbegær; en belejligt skjul for hykleri. Det noble tilnavn fra gammel tid, det som fik Justin Martyr til at sige at "*fra selve navnet*, som tillægges os som en forbrydelse, der er vi de mest dygtige,"† bliver nu degraderet. Missionæren er stolt af sig selv over den såkaldte *konvertering* af en hedning, som hele tiden gør Kristendommen til en *forretning*, men sjældent til en religion, til en kilde for indkomst fra missionær fonden, og som et påskud, fordi Jesus's blod baseret på forventning har vasket dem alle, for enhver lille overtrædelse, for drukkenskab og at lyve ind til og med tyveri. Denne samme missionær, ville, imidlertid, ikke tøve med offentligt at fordømme den største helgen til evig fortabelse og helvedes ild hvis denne hellige mand blot havde undladt at passere gennem den frugtesløse og meningsløse form for dåbshandling med vand med akkompagnement af *freamsagte* bønner og tåbelig ritualisme.

Vi siger bevidst "freamsagte bønner" og "tåbelig ritualisme". Få Kristne blandt de lærde er endog klar over den sande mening med ordet *Kristus*; og de blandt præstestanden som hænder at vide det (for de opdrages i at ideen at studere sådanne emner er *syndigt*) holder informationen hemmelig for deres sognebørn. De forlanger blind, underforstået tro, og *forbyder udforskninger som den eneste utilgivelige synd*, selv om intet af det, som fører til viden om sandheden kan være andet end helligt. For hvad er "Guddommelig Visdom," eller *Gnosis*, andet end den essentielle virkelighed bag de flygtige tilsynekomster af ting i naturen – selve sjælen i den manifesterede LOGOS? Hvorfor skulle mennesker som stræber efter at opnå forening med den ene evige og absolutte Guddom ryste over ideen om at aflure dens mysterier – uanset hvor frygtelige? Hvorfor, skulle de frem for alt bruge navne og ord hvis selve mening er et forseglede mysterium for dem – blot en lyd? Er det fordi at et skrupelløst, magt-søgende Etablissement som kaldes en Kirke har råbt "ulven kommer" ved ethvert sådant forsøg, og, evig og altid fordømmende det som "blasfemisk" har forsøgt at dræbe ånden for udforskning? Men Teosofi, den "guddommelige Visdom," har aldrig fulgt denne råben op, og har modet til at sine meninger. Verden af skeptikere og fanatikere kan kalde det, en – en tom "*ism*" – den anden "Satanisme": de kan aldrig udrydde den. Teosoffer er blevet kaldt Ateister, hadere af Kristendommen, fjender af Gud og guderne. De er ingen af disse ting. Derfor, er de denne dag blevet enige om at publicere en klar udtalelse om deres

---

* ὅσοντε ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἡμῶν ὀνομάτος χρηστότατοι ὑπάρχομεν (*First Apology*).

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

ideer, og en fremlæggelse af deres trosopfattelse – i det mindste, med hensyn til monoteisme og Kristendommen – og fremlægge det så den upartiske læser kan bedømme dem og deres kritikere baseret på deres respektive trosretningers fortjenester. Intet sandheds-elskende sind ville modsætte sig sådan en ærlig og oprigtig behandling, ej heller vil det blive blindet af nogen mængde af nyt lys kastet på emnet, uanset hvor chokerende eller på anden måde det er. Tværtimod, så vil sådanne sind, måske, takke LUCIFER, mens de om hvem det blev sagt "*qui vult decipi decipiatur*" – lad dem blot blive bedraget!

Redaktørerne af dette tidsskrift har til hensigt at give en serie af essays med hensyn til den skjulte mening eller esotericismen i det "Nye Testamente." Biblen kan ikke mere end noget som helst andet skrift udelukkes fra den klasse af allegorisk og symbolik skrivning, som i en mere eller mindre sløret formulering siden forhistorisk tid, har været beholderen for de hemmelige læresætninger om Indvielsens Mysterier. De oprindelige forfattere til *Logia* (nu Evangelierne) vidste med sikkerhed *den* sandhed, og *hele* sandheden; men deres efterfølgere havde, lige så sikkert, kun dogme og form, som førte til hierarkisk magt i hjertet, snarere end ånden i de såkaldte Kristus læresætninger. Deraf den gradvise forvrængning. Som Higgins sandfærdigt sagde, så har vi i Christologiaen af Skt. Paulus og Justin Martyr den esoteriske religion fra Vatikanet, en forfinet Gnosticisme for kardinalerne, en mere grov en for folket. Det er den sidstnævnte, blot endnu mere materialiseret og vansiret, som er nået frem til os i vores tidsalder.

Ideen med at skrive denne serie blev forslået os i et bestemt brev publiceret i vores Oktober nummer, under titlen "Er Læresætningerne Tillagt til Jesus Selvmodsigende?" Ikke desto mindre, så er dette ikke noget tilfælde et forsøg på at modsige eller svække, det som siges af Hr. Gerald Messey i hans kritik. Selvmodsigelserne som påpeges af den lærde foredragsholder og forfatter er for indlysende til at de kan bortforklares af nogen "Prædikant" eller Bibel ekspert; for det han har sagt er – blot med mere sparsomt og stærkt sprogbrug – det som blev sagt om efterkommeren af Joseph Pandira (eller Panthera) i Isis Unveiled (Vol. ii, p. 201), fra den Talmudiske *Sepher Toldos Jeshu*. Hans tro med hensyn til Biblens og det Nye Testaments falske karakter, *som den nu er redigeret*, er derfor, også den nuværende forfatters. I betragtning af den nylige revidering af Biblen, og dens mange tusinde fejltagelser, fejl oversættelser, og interpoleringer (nogle tilstået udført, og andre holdt tilbage), så vil det være skidt for en opponent at tage nogen til indtægt for at nægte at tro på de autoriserede tekster.

Men redaktørerne ville protestere imod en kort sætning i den nævnte kritik. Hr. Gerald Messey skriver:

"Hvad nytte er der ved at tage din 'Bibel ed' om at denne bog er sand, hvis bogen som du sværger ved er et tidsskrift af usandheder som allerede er kollapsed, eller på vej ned?"

Det er med sikkerhed ikke en symbolog med Hr. G. Massey's evner og lærdom som ville kalde "Dødebogen," eller Vedaerne, eller noget andet

LUCIFER.

gammelt Skrift, "et tidsskrift af usandheder." * Hvorfor ikke betragte, det Gamle, og, *i en endnu højere grad*, det Nye Testamente i samme lys som alle de andre?

Alle disse er "tidsskrifter med usandheder," hvis det godtages i de eksoteriske bogstavelige fortolkninger i deres gamle, og især deres moderne, teologiske ordbogslister. Hver af disse optegnelser har efter tur hver af dem tjent som en metode til at sikre magt og til støtte for den ambitiøse politik hos et skruppelløst præsteskab. Alle har fremmet overtro, alle gjort deres guder til blodtørstige og evigt-fordømmende Molokker og onde ånder, fordi alle har fået nationer til at tjene de sidstnævnte mere end Sandhedens Gud. Men imens snedigt-fabrikerede dogmer og forsætlige fejlfortolkninger af scholiaster er hævet over enhver tvivl, "allerede kollapsede falskheder," så er teksterne i sig selv guldgruber af universelle sandheder. Men de er og er stadigvæk, som minimum, for verdenen af profane og syndere – lige som de mysteriøse tegn sporet af "fingrene på en mands hånd" på væggen i Belshazzar's Palads: *de behøver en Daniel til at læse og forstå dem.*

Ikke desto mindre, har SANDHEDEN ikke tilladt sig selv at forblive uden vidner. Der er, ud over de storslåede Indviede indenfor skriftlig symbolsprog, et antal af stille studerende af mysterierne indenfor ældgammel esoterisme, af videnskabsfolk dygtige til Hebraisk og andre uddøde sprog, som har hengivet deres liv til at afgåde Sfinksens taler i verdensreligionerne. Og disse studerende, selv om ingen af dem endnu har mestret alle de "syv nøgler" som åbner op for det storslåede problem, så har de opdaget nok til at være i stand til at sige: Der *var* et universelt mysterie-sprog, hvor i alle Verdens Skrifter blev skrevet, fra *Vedaerne* til "Johannes Åbenbaring," fra "Dødebogen" til *Apostlenes Gerninger*. I det mindste er en af nøglerne – den numeriske og geometriske nøgle† til Mysterie Talen nu reddet; sandelig, et gammelt sprog som ind til denne nutid forblev skjult, men hvor der eksisterer en overflod af beviserne på det, hvilket kan bevises ved uafviselige matematiske påvisninger. Sandelig, hvis Biblen påtvinges godtagelse i verden baseret på dets bogstavelig mening, på

---

* Den ekstraordinære mængde af information samlet sammen af den kyndige Egyptolog viser at han fuldt ud har mestret hemmeligheden ved frembringelsen af det *Nye Testamente*. Hr. Massey kender forskellen mellem den åndelige, guddommelige og rent metafysiske Christos, og den sammensatte "læg skikkelse" for den kødliggjorte Jesus. Han ved også at den Kristne kanon, især *Evangelierne*, *Apostlenes Gerninger* og *Epistlerne*, er sammensat af fragmenter fra gnostisk visdom, hvor fundamentet til dem er *før-Kristent* og er bygget på Indvielsens MYSTERIER. Dette er metoden for teologisk præsentation og de interpolerede passager – så som Markus, xvi, fra vers 9 til slutningen – som gør Evangelierne til et "tidsskrift af (*ondsindede*) usandheder," og som kaster en nedgørelse hen over CHRISTOS. Men Okkultisterne som skelner mellem de to strømme (den sande gnostiske og den *pseudo* Kristne) ved at passagerne tilhører arkaisk visdom når de er frigjorte fra teologisk pilleri, og ligeså gør Hr. Gerald Messey, selv om hans synspunkter er forskellige fra vores.

† "Nøglen til genoprettelsen af sproget så vidt som forfatterens anstrengelser har været blev, mærkeligt nok, opdaget ved brugen af det integrale forhold i tallene for diameteren til omkredsen for en cirkel," af en geometriker. "Dette forhold er 6,561 for diameteren og 20,612 for omkredsen." (Kabalistiske MSS.) I en af vores fremtidige numre af "LUCIFER" vil flere detaljer blive givet, med tilladelse fra opdageren. – Red.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

trods af Orientalisternes moderne opdagelser og anstrengelser fra uafhængige studerende og kabalister, så er det let at profetere at selv de nuværende nye generationer i Europa og Amerika vil afvise den, lige som alle materialisterne og logikerne har gjort det. For, jo mere man studerer gamle religiøse tekster, jo mere opdager man at grundlaget for det Nye Testamente er det samme som grundlaget for Vedaerne, for den Egyptiske teogoni, og de Mazdeanske allegorier. Forsoningen ved blodet – blod-pagter og blod-overførsler fra guder til mennesker, og af mennesker, som ofringer til guderne – er den første grundprincip der anslås i enhver kosmogoni og teogoni; sjæl, liv og blod var synonyme ord i ethvert sprog, først og fremmest hos Jøderne; og at blod-afgivelse var liv-givning. "Mangt en legende (geografisk) blandt fremmede nationer tilskriver sjæl og bevidsthed i den nyligt-skabte menneskehed til blodet fra gud-skaberne. Berossus optegner en Kaldæisk legende der tilskriver skabelsen af en ny race for menneskeheden til blandingen af støv med blodet som flød fra det afskårne hoved af guden Belus. "Det er på denne baggrund at mennesker er rationelle, og deltager i guddommelig viden," forklarer Berossus.* Og Lenormant har vist (*Beginnings of History*, osv., p. 52, note) at "Orfisterne . . . sagde at den *ikke fysiske del i mennesket, hans sjæl* (hans liv), udsprang fra blodet af Dionysos Zagreus, som . . . disse Titanere rev i stykker." Blod "gen-opvækker den døde" – dvs. fortolket metafysisk, så giver det *bevidst* liv og en sjæl til mennesket af stof eller ler – sådan som den moderne materialist er nu. Den mystiske mening med påbudet, "Sandelig, sandelig, siger jeg jer, hvis *i ikke spiser* Menneskesønnens *kød og drikker hans blod*, så har i ikke noget liv i jer selv" &c., kan aldrig blive forstået eller værdsat ved den sande *okkulte* værdi, undtagen af de som opbevarer nogle af de *syv nøgler*, og stadig bryder sig lidt om Skt. Peter.† Disse ord, uanset de blev sagt af Jesus fra Nazaret, eller Jeshua Ben-Panthera, er ord fra en INDVIET. De er nødt til at blive fortolket med hjælp fra *tre nøgler* – en der åbner den *psykiske* dør, den anden den for fysiologi, og den tredje den som oplukker mysteriet for det jordiske væsen, ved at afsløre

---

* Cory's *Anc. Frag.*, p. 59, f. Lige så gør Sanchoniathon og Hesiod, som tilskriver *gen-opvækkelsen* af menneskeheden til gudernes udgydte blod. Men blod og *sjæl* er ét (*nephesh*), og blodet fra guderne betyder her den vidensgivende sjæl.

† Eksistensen af disse *syv nøgler* godtages stort set, på grund af den dybe efterforskning i de Egyptologiske levn, igen af Hr. G. Massey. Mens opponerende mod læresætninger i "Esoteric Buddhism" – som uheldigvis blev misforstået af ham i næsten enhver henseende – i hans Foredrag over "The Seven Souls of Man and their Culmination in Christ," da skriver han (p. 21):—

"Dette tanke-system, denne metode til fremlæggelse, denne syvfoldighed af kræfter, i forskellige aspekter, var blevet etableret i Egypten for mindst syv tusinde år siden, sådan som vi lærer det fra visse hentydninger til Atum (guden 'i hvilken faderskabet blev individualiseret som *undfangeren af den evige sjæl*,' det *syvende* princip hos Teosofferne) der blev fundet i inskriptionerne som for nylig blev opdaget ved Sakkara. Jeg siger i forskellige aspekter *fordi gnosis i Mysterierne som minimum var syvfoldig i dens natur* – den var Elemental, Biologisk, Elementar (menneskelig), Stellar, Lunar, Solar, og Åndelig – og *intet andet end en begribelse af hele systemet kan på nogen måde sætte os i stand til at skelne de forskellige dele, skelne den ene fra den anden, og bestemme hvilket og hvad, imens vi søger at følge de symbolske Syv gennem deres mange karakter faser.*"

LUCIFER.

den uadskillelige sammenblanding af teogoni med antropologi. Det er på grund af afsløringen af nogle få af disse sandheder, med *hele den tanke at redde den intellektuelle menneskehed fra materialismens og pessimismens sindssyge*, at mystikere ofte er blevet fordømt som tjenere af Antikrist, selv af de Kristne som er de mest værdige, oprigtigt fromme og respektable mennesker.

Den første nøgle som man er nødt til at bruge for at afsløre de mørke hemmeligheder i Kristus' mystiske navn, er nøglen som oplukkede døren til de gamle mysterier hos de oprindelige Aryanere, Sabæerne, og Egyptere. Gnosisen som blev erstattet af den Kristne ordning var universel. Den var ekkoet fra ur visdoms-religionen som en gang havde været hele menneskehedens arv; og, derfor kan man i sandhed sige at Kristus' Ånden (den guddommelige *logos*) var til stede i menneskeheden i dens rent metafysiske aspekt fra selve begyndelsen af den. Forfatteren til Clementine Homilies har ret; Christos mysteriet – som nu formodes at være lært om af Jesus af Nazaret – "var identisk" med det som *fra begyndelsen* var blevet kommunikeret "*til de som var værdige*," som citeret i et andet foredrag.* Vi kan fra Evangeliet *ifølge* Lukas lære, at de "værdige" var de som var blevet indviet ind i Gnosis mysterierne og som blev "regnet for værdige" til at opnå denne "opstandelse fra det døde" *i dette liv . . . .* "de som vidste at de ikke længere kunne dø, var lig med engle lige som Guds sønner og sønner fra Opstandelsen." De var, med andre ord, store adepter *fra en hvilken som helst* religion; og ordene gælder for alle de der, uden at være Indviede, ved personlige anstrengelser stræber og har succes med at *leve livet* og opnå den naturligt efterfølgende åndelige illuminering ved at blænde deres personlighed – ("Sønnen") med ("Faderen") deres individuelle guddommelige Ånd, *Guden indeni* dem. Denne "opstandelse" kan aldrig blive monopoliseret af de Kristne, men er den åndelige fødsels-ret for ethvert menneske som er begavet med sjæl og ånd, uanset hvilken religion han har. Sådanne en person er et *Kristus-menneske*. Med andre ord må de som vælger at ignorere Kristus (princippet) indeni dem selv, dø som *ikke-regenererede hedninge* – på trods af dåb, sakramenter, fremsagte bønner, og tro på dogmer.

For at forstå denne forklaring, så må læseren huske på at den virkelige arkaiske mening med legen med ord involveret i de to udtryk *Chréstos* og *Christos*. Det førstnævnte betyder sandelig mere end kun "en god," et "fremragende menneske," mens det sidstnævnte aldrig blev tillagt noget levende menneske men til enhver Indviet ved øjeblikket for *hans anden fødsel og genopstandelse*.† Han som opdager Christos i ham selv og anerkender den sidstnævnte som hans eneste "vej," bliver en tilhænger og en *Apostel af Kristus*, selv om han måske aldrig har været døbt, ej heller endda har mødt en "Kristen," og endnu mindre kalder sig selv for en sådan.

H. P. B.

(Fortsættes.)

* "Gnostic and Historic Christianity."

† "Sandelig, sandelig, siger jeg dig, hvis ikke et menneske *fødes igen*, så kan han ikke se Guds Rige" (Johannes evg., iii, 4). Her menes fødslen *fra oven*, den åndelige fødsel, opnået ved den højeste og sidste indvielse.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

(Fortsat.)

II.

[Lucifer, Vol. I, No. 4, December, 1887, pp. 299-310]

ORDET Chréstos eksisterede tidsaldre før Kristendommen blev hørt om. Det ses brugt, fra de femte århundrede F.Kr., af Herodot, af Aischylos og andre klassiske Græske forfattere, hvor dets mening blev anvendt både for ting og personer.

Således læser vi i Aischylos (Cho. 901) om *Μαντεύματα πυθόχρηστα* (*pythochrésta*), "oraklerne fremlagt af en Pythisk Gud" (*Græsk-Eng. Leks.*) via en pythonesse; og *Pythochréstos* er det nominative ental for et tillægsord udledt fra *chrao*, *χράω* (Eurip, *Ion*, 1,218). De senere betydninger dannet frit fra dette oprindelige tilnavn, er utallige og varierede. Paganske klassikere udtrykte mere end én ide ved udsagnsordet *χράομαι*, "konsultere et orakel"; for det betyder også "skæbnebestemt," *dømt* af et orakel, i betydningen som et *ofret offer ved dets dekret*, eller – "ved ORDET"; da *chrésterion* ikke kun er "sædet for et orakel" men også "et offer til, eller for, oraklet," * *Chrestés*, *χρήστης*, er en som udbreder eller forklarer orakler, "en *profet*, en *sandsigerske*"; † og *chrésterios*, *χρηστήριος* er en som tilhører, eller som er i tjeneste hos, et orakel, en gud, eller en "Mester"; ‡ dette på trods af Canon Farrar's anstrengelser.§

Alt dette er bevis på at udtrykkene Kristus og Kristne, oprindeligt stavet *Chrést* og *Chréstianere*, *χρηστιανοί*, ¶ blev direkte lånt fra Tempel

* Ordet *χρεών* forklares af Herodot (7. 11. 7.) som det som et orakler erklærer, og *τὸ χρεών* er angivet af Plutarch (Nic. 14) som "skæbne," "nødvendighed." Se Herod., 7. 215; 5. 108; og Sofokles, Phil. 437.

† Se Liddell og Scott's, Græsk-Engelske Leksikon.

‡ Deraf af en *Guru*, "en lærer," og *chela*, en "discipel," i deres fælles relationer.

§ I hans nylige værk, "The Early Days of Christianity," bemærker Canon Farrar:—"Nogle har foreslået en behagelig leg med ord, baseret på det, som . . . mellem *Chréstos* ('sød' Salmerne. xxx., iv, 8) og *Christos* (Kristus)" (I, p. 158, *fodnote*). Men der er intet at foreslå, fordi det begyndte sandelig med en "leg med ord." Navnet *Christus* blev ikke "forvrænget til Chrestus," sådan som den lærde forfatter ønsker at hans læsere skal tro (p. 19), men det var tillægsordet og navneordet *Chréstos* som blev forvrænget til *Christus*, og tillagt til Jesus. I en fodnote om ordet "Chrestian," der forekommer i Peter's Første Epistel (kap. iv, 16), hvor i ordet i de senere *reviderede* MSS. blev forandret til *Kristen*, der bemærker Canon Farrar yderligere, "Måske vi burde læse det som den uvidende hedenske forvrængning, *Chréstian*." Det bør vi med sikkerhed gøre; for den elegante forfatter bør huske hans Mesters påbud om at give Kejseren det som er Kejsersens. På trods af hans modvillighed; så er Hr. Farrar forpligtiget til at indrømme at navnet *Kristen* først blev OPFUNDET, af de snerrende, hånende Antiokere, så tidligt som 44 Evt., men kom ikke i generel brug før forfølgelsen fra Nero. "Tacitus," han siger, "bruger ordet Kristne med noget af en slags undskyldning. Det er velkendt at i N. T. der forekommer det kun tre gange, og det involverer altid en fjendtlig betydning (*ApG.*, xi, 26; xxvi, 28, lige som det gør i iv, 16)." Det var ikke kun Claudius som med oprørthed og med mistænksomhed betragtede de Kristne, givet dette øgenavn, som hån for deres kødliggørelse af et subjektivt princip eller attribut, men alle de paganske nationer. Ved at tale om de som masserne kalder "Kristne," så beskriver Tacitus dem som en samling af mennesker *afskyet for deres store syndighed* og forbrydelser. Ikke et under, for historien gentager sig selv. Der er, uden tvivl, tusinder af noble, oprigtige, og virtuose Kristen-fødte mennesker og kvinder nu. Men vi behøver kun at se på de Kristne "hedninge" konvertitters ondskab; på *moralen* hos proselytterne i Indien, som missionærerne selv afviser at tage ind i deres tjeneste, for at drage paralleller til konvertitter for 1.800 år siden, og de moderne hedninge "rørt af nåde."

¶ Justin Martyr, Tertullian, Lactantius, Clemens Alexandrinus, og andre stavede det på denne måde.

LUCIFER.

terminologien hos de Paganske, og betød det samme. Jødernes Gud var nu blevet erstattet med Oraklet og de andre guder; den generiske betegnelse "Chréstos" blev et navneord tillagt til en særlig personlighed; og nye udtryk så som *Chréstianoï* og *Chréstodoulos*, "en tilhænger af Chrestos" – blev dannet ud af det gamle materiale. Dette vises af Philo Judæus, med sikkerhed en monoteist, som allerede brugte det samme udtryk med henblik på monoteistiske formål. For han taler om *Θεόχρηστος* (*théochréstos*), "Guds-erklærede," eller en som er erklæret af gud, og om *λόγια Θεόχρηστα* (*logia théochrésta*), "ordsprog givet af Gud" – hvilket viser at hans skrev på en tid (mellem det første århundrede F.Kr., og det første Evt.) hvor hverken Kristne ej heller Chrestian'ere endnu var kendte under disse navne, men endnu kaldte sig Nazaræere. Den bemærkelsesværdige forskel mellem de to ord, *χράω* – "konsultere eller erhverve sig svar fra en gud eller et orakel" (*χρεω* er den tidligere Ioniske form af det), og *χρίω* (*chrío*), "at gnide, at salve" (deraf navnet Christos), har ikke forhindret den kirkelige adoptering og dannelse fra Philo's udtryk *Θεόχρηστος* fra dette andet udtryk *Θεόχριστος*, "salvet af Gud." Således blev den stilfærdige erstatning af bogstavet *ι* for *η* med henblik på dogmatiske formål, opnået på den letteste måde, sådan som vi se det nu.

Den sekulære mening med *Chréstos* løber gennem den klassiske Græske litteratur *pari passu* med det som er tillagt det i mysterierne. Demosthenes der siger *ὦ χρηστέ* (330, 27), mener med det, ganske enkelt "du fine ven"; Platon (i *Phaed.*, 264 B) angiver *χρηστὸς εἰ ὅτι ἡγέει* – "du er en fremragende ven at tænke. . . ." Men indenfor esoterisk fraseologi i templerne er "chrestos," *et Ord, der lige participium for *chréstheis*, dannes under den samme regel, og dækker den samme betydning – fra udsagnsordet *χράομαι* ("at konsultere en gud") – svarer til det vi ville kalde en adept, også en højtstående *chela*, en discipel. Det er i den betydning det bruges af Euripides (Ion, 1320) og af Aischylos (I C). Denne betegnelse blev anvendt for de som guden, oraklet, eller nogen anden overordnet havde proklameret dette, hint, eller hvad som helst ellers. Et eksempel kan angives i dette tilfælde.

Ordene *χρήσεν οἰκιστήρα* brugt af Pindar (p. 4-10) betyder "oraklet *proklamerede* ham som kolonisten." I dette tilfælde tillader geniet indenfor det Græske sprog at mennesket som således var proklameret burde kaldes *χρηστός* (*Chréstos*). Deraf blev dette udtryk anvendt om enhver Discipel anerkendt af en Mester, lige som også om ethvert godt menneske. Nu, tilvejebringer det Græske sprog mærkelige etymologier. Kristen teologi har valgt og besluttet at navnet Christos skulle opfattes som udledt fra *χρίω*, *χρίσω* (*Chriso*), "salvet med duftende salver eller olie." Men dette ord har mange betydninger. Det bruges af Homer, med sikkerhed, som anvendt om indgnidning af kroppen med olie efter badning (*Il.*, 23, 186; også i *Od.*, 4, 252) lige som andre forfattere gør. Alligevel betyder ordet *χριστής* (*Christes*) betyder snarere en *hvid-vasker*, mens ordet *Chrestes* (*χρήστης*)

---

* Se Liddell og Scott's Græsk-Engelske Leksikon. *Chréstos* er i virkeligheden en som kontinuert advares, rådgives, guides, uanset af et orakel eller en profet. Mr. G. Massey har ikke ret i at sige at ". . . Den Gnostiske form for navnet Chrest, eller Chrestos, betegner den *Gode Gud*, ikke en menneskelig original," for den betegner det sidstnævnte, dvs., et godt, helligt menneske; men han har helt ret når han tilføjer at "*Chrestianus* betegner . . . 'Sødhed og Lys.' " "*Chrestoï'en*, da de *Gode Folk*, var forud-eksisterende. Utallige Græske inskriptioner viser at den bortgåede, helten, den helgenagtige – det vil sige, den 'Gode' – blev benævnt *Chrestos*, eller Kristus; og fra denne betydning af det 'Gode' udleder Justin, den primære apologet, det Kristne navn. Dette identificerer det med den Gnostiske kilde, og med den 'Gode Gud' som åbenbarede sig selv ifølge Marcion – det vil sige, Un-Nefer'en eller Gode-åbeneren i den Egyptiske teologi." – (*Agnostic Annual.*)

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

betyder præst og profet, et udtryk langt mere passende om Jesus, end det med den "Salvede," fordi, sådan som Nork viser det baseret på Evangelierne autoritet, så blev han aldrig salvet, hverken som konge eller præst. Der er, kort sagt, et dybt mysterium der ligger bag hele denne sag, som, sådan som jeg påstår det, kun et indgående om de *Paganske* mysterier i er stand til at afsløre.* Det er ikke hvad de tidlige Kirkefædre, som havde et formål at opnå, måtte bekræfte eller benægte, som er det vigtige punkt, men rettere det som nu er beviset for den virkelige betydning der blev givet til de to udtryk *Chréstos* og *Christos* af de gamle i de før-Kristne tider. For de sidstnævnte havde ikke noget formål de søgte at opnå, og derfor intet at skjule eller forvrænge, og deres bevis er naturligt det mest pålidelige af de to. Dette bevis kan erhverves ved først at studere meningen angivet for disse ord i de klassiske værker, og derefter deres korrekte betydning søgt efter i mystisk symbolik.

Som allerede nævnt, så er *Chréstos* et udtryk der anvendes i forskellige betydninger. Det vedrører både Guddom og Menneske. Det benyttes i den førstnævnte betydning i Evangelierne, og i Lukas-evangeliet (vi, 35), hvor det betyder "venlig;" og "nådig," *χρηστός ἐστὶν ἐπὶ τοὺς,* i Første Petersbrev (ii, 3), hvor det siges, "Venlig er Herren," *χρηστός ὁ κύριος*. På den anden side, så forklares det af Clemens Alexandrinus til ganske enkelt at betyde et godt menneske; *dvs.* "Alle som tror på *Chrést* (et godt menneske) både *er*, og *kaldes Chréstian'ere*, det vil sige gode mennesker." (Strom., lib. ii.) Clemens' tilbageholdenhed, hvis Kristendom, sådan som King sandfærdigt bemærker i hans "Gnostics," ikke var mere end en podning på det oprindelige lager fra hans oprindelige Platonisme, er meget naturligt. Han var en Indviet, en ny Platoniker, før han blev en Kristen, en sandhed, som uanset hvor meget han var faldet fra hans tidligere opfattelser, ikke kunne fritage ham fra hans løfte om hemmeligholdelse. Og som en Teosof og en *Gnostiker*, en som *vidste*, så måtte Clemens have vidst at *Christos* var "VEJEN," mens *Chréstos* var den ensomme rejsende der rejste videre for at nå det ultimative mål gennem denne "Vej," hvis mål var *Christos*, den glorificerede "SANDHEDENS" Ånd, hvis gen-forening dermed gør sjælen (Sønnen) ÉT med (Faderen) Ånden. At Paulus vidste det, er sikkert, for hans egne formuleringer beviser det. For hvad betyder ordene *πάντων ὁδίνω ἄχρισ οὐ μορφωθῆναι χριστός ἐνυμῶν*, eller, som det er angivet i de autoriserede oversættelser, "Jeg må igen føde med smerte, indtil Kristus har fået skikkelse i jer," betyder, kun det vi angiver i esoterisk fremlæggelse, *dvs.*, "ind til i finder *Christos'en* indeni jer selv som jeres eneste 'vej.' " (se Galaterbrevet, iv, 19 og 20.)

Således var Jesus, uanset han var fra Nazaret eller Lüd,† en *Chréstos*, lige så uafviseligt som

---

* Yderligere så må jeg fremlægge det Hr. G. Massey siger (som jeg gentagne gange citerer fordi han har studeret dette emne så grundigt og samvittighedsfuldt).

"Min påstand, eller rettere forklaring," siger han, "er at forfatteren til det Kristne navn er Mumie-Kristussen fra Egypten, som hed *Karest*, som var en betegnelse for den udødelige ånd i mennesket, Kristussen indeni (sådan som Paulus angiver det), det inkarnerede guddommelige afkom, Logosen, Sandhedens Ord, Egyptens *Makheru*. Det havde ikke sin oprindelse kun som en betegnelse! Den bevarede mumie var den *døde krop fra enhver* som var *Karest*, eller mumificeret, for at blive opbevaret af de levende; og, via konstant gentagelse, blev dette en betegnelse for genopstandelsen fra (ikke af!) det døde." Se forklaringen på dette længere fremme.

† Eller Lydda. Der refereres her til den Rabbinske tradition i den Babylonske Gemara, som kaldes *Sepher Toldoth Jeshu*, om at Jesus var søn af en der hed Pandira, og levede et århundrede tidligere end den æra der kaldes Kristen, nemlig, under styret af den Jødiske kong Alexander Jannæus og hans hustru Salome, og som regerede fra året 106 til 79 F.Kr. Beskyldt af Jøderne for at have lært den magiske kunst i Egypten, og for at have stjålet det Ikke-kommunikerbare Navn fra det Helligeste af det Hellige, så blev Jehoshua (Jesus) slået ihjel af Sanhedrin i Lüd. Han blev stenet og derefter korsfæstet på et træ, dagen før Påsken. Beretningen tilskrives de Talmudiske forfattere fra "Sota" og "Sanhedrin," p. 19. Book of Zechiel. Se "Isis Unveiled," II, 201; Arnobius; Éliphas Lévi's "Science des Esprits", and "The Historical Jesus and Mythical Christ," et foredrag af G. Massey.

LUCIFER.

at han aldrig var berettiget til tilnavnet *Christos*, i løbet af hans liv og før hans sidste prøvelse. Det kan have været som Higgins mener det, som formoder at "det første navn for Jesus kan have været *χρεισος*, det andet *χρησος*, og det tredje *χρισος*. Ordet *χρεισος* blev brugt før H [stort bogstav *eta*] var i brug i sproget." Men Taylor citeres (i hans svar til Pye Smith, p. 113) for at sige "Det komplimentære tilnavn Chrest . . . betegnede intet andet end et godt menneske."

Har kan yderligere et antal gamle forfattere blive angivet som vidner på at *Christos* (eller rettere, *Chreistos*), sammen med *χρησος* == *Hrésos*, var et tillægsord anvendt for Hedninger før den Kristne æra. I *Philopatris* siges det: *εἰ τύχοι χρηστος καὶ ἐν ἔθνεσιν*, dvs., "hvis chrestos er i stand til at være det samme blandt Hedningerne," osv.

Tertullian fordømmer i 3de kapitel af sin *Apologia* ordet "*Christianus*" som afledt af "snedig tolkning";* På den anden side, forsikrer Dr. John Jones der giver slip på informationen, bekræftet af gode kilder, om at *Hrésos* (*χρησος*) "var det normale navn givet om Kristus af Gnostikerne, og endda af ikke-troende," os om at det virkelige navn burde være *χρισός* eller *Chrisos* – således gentagene og støttende den oprindelige "fromme forfalskning" hos de tidlige Kirkefædre, en forfalskning som førte til kødliggørelsen af hele det Kristne system.† Men jeg søger at vise så meget af den virkelige mening med alle disse udtryk som mine ydmyge evner og viden er i stand til. *Christos*, eller "Kristus-tilstanden," var altid synonym med den "Mahatmiske-tilstand," dvs., foreningen af mennesket med det guddommelige princip i ham. Lige som Paulus siger (Efeserne, iii.17): "*κατοικῆσαι τὸν χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν*" "Så at du må finde *Christos* i dit indre menneske gennem viden," ikke tro, som det er blevet oversat til; for *Pistis* er "viden," som det vil blive vist senere hen.

Der er endnu et andet og langt vigtigere bevis på at navnet *Christos* er før-Kristent. Beviset for det findes i profetien fra den Erythreanske Sibylle. Vi læser i den *ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΕΙΣΤΟΣΘΕΟΝ ΤΙΟΣ ΣΩΤΗΡ ΣΤΑΥΡΟΣ*. Læst esoterisk indeholder, denne streng af meningsløse adskilte navneord, som ikke har nogen betydning for den profane, en virkelig profeti – blot refererer den ikke til Jesus – og et vers fra den Indviedes mystiske katekismus. Profetien beretter om ankomsten ned på Jorden af Sandhedens Ånd (*Christos*), hvor den Gyldne Tidsalder efter denne begivenhed – dette har igen intet med Jesus at gøre – vil påbegyndes; verset refererer til nødvendigheden af, at gennemgå korsfæstelsen af kødet eller stoffet før man når den velsignede tilstand af indre (eller subjektive) theophany og theopneusty. Læst eksoterisk,

---

* *Christianus quantum interpretatione de unctione deducitas. Sed ut cum perferam Chrestianus pronuneiat a vobis (nam nec nominis certa est notitia penes vos) de suavitate vel benignitate compositum est.*" Canon Farrar gør sig en stor anstrengelse for at vise sådan en *lapsus calami* hos forskellige Kirkefædre som et resultat af afsky og angst. "Der kan være liden tvivl," siger han (i *The Early Days of Christianity*), ". . . om at navnet Kristen . . . var et øgenavn på grund af viden hos Antioch'erne . . . Det er tydeligt at de hellige forfattere undgik navnet (*Kristne*), fordi det blev benyttet af deres fjender . . . (Tac. Ann. xv. 44). Det blev først familiært efter at *Kristne* dyder havde kastet glimmer over det . . ." Dette er en meget lam undskyldning, og en skidt forklaring at give for så eminent en tænker som Canon Farrar. Med hensyn til de "*Kristnes dyder*" altid kastende *glimmer* over navnet, så lad os håbe at forfatteren hverken havde Biskop Cyril fra Alexandria i sit sind, ej heller Eusebius, ej heller Kejseren Konstantin, med morderisk berømmelse, ej heller endda Paverne Borgia og den Hellige Inkquisition.

† Citeret af G. Higgins (See Vol. I, pp. 569-573.)

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

betyder ordene "*Iesous Chreistos theou yios soter stauros*," bogstaveligt med betydningen "Jesus, Christos, Gud, Søn, Frelser, Kors," og er yderst velegnede punkter at ophænge en Kristen profeti på, men de er *paganske*, ikke Kristne.

Hvis svar udbedes med henblik på at forklare navnene IESOUS CHREISTOS, så er svaret: studer mytologi, de gamles såkaldte "fiktioner," og de vil give dig nøglen. Ransag nøje Apollon, solguden, og "Healeren," og allegorien om hans søn Janus (eller Ion), hans præst i Delphos, hvor bønner til de udødelige guder kun kunne nås ved hjælp af denne, og hans anden søn Asklepios, navngivet *Soter'en*, eller Frelseren. Her er en lille side af esoterisk historie skrevet i symbolsk ordformulering af de gamle Græske poeter.

Byen Chrise* (nu stavet Crisa), blev bygget til ihukommelse af Kreusa (eller Creusa), datter til Kong Erechtheus og moder til Janus (eller Ion) sammen med Apollon, til ihukommelse af den fare som Janus undslap.† Vi lærer at Janus, efter at være efterladt af hans moder i en grotte "for at skjule skammen for jomfruen som fik en søn," blev fundet af Hermes, som bragte babyen til Delphi, plejede ham ved hans faders helligdom og orakel, hvor, Janus under navnet Chresis (χρησις) blev den første *Chrestis* (en præst, sandsiger, eller Indviet), og derefter næsten en *Chresterion*, "et ofret offer,"‡ klar til at blive forgiftet af hans egen moder, som ikke kendte ham, og som, i hendes jalousi, fejl opfattede ham som en søn af hendes husbond, på grund af oraklets tågede tilkendegivelse. Han forfulgte hende til selve alteret med den hensigt at dræbe hende – da hun blev reddet ved hjælp af pythonessen, som afslørede hemmeligheden om deres relation for dem begge. Ihukommelse af denne snævre undslippen, så byggede moderen, Creusa, byen Chrise, eller Krisa. Sådan er allegorien, og den symboliserer ganske enkelt Indvielsens prøvelser.§

---

* I Homers dage, ser vi denne by, en gang berømt for dens mysterier, som hovedsædet for Indvielse, og navnet *Chrestos* blev brugt som titel under mysterierne. Den nævnes i *Iliaden*, ii, 520, som "Chrise" (χρῖσα). Dr. Clarke formoder at se dens ruiner under den nuværende sted for *Krestona*, en lille by, eller landsby rettere, i Phocis, nær Crissa Bugten. (Se E. D. Clarke, 4th ed. Vol. viii, p. 239, "Delphi".)

† Roden fra *χρητός* (*Chretos*) og *χρηστος* (*Chrestos*) er den en og samme: *χράω* som i én henseende betyder "at konsultere oraklet," men i en anden en "indviet," *holdt adskilt*, tilhørende et eller andet tempel, eller orakel, eller hengivet til orakel tjenester. På den anden side betyder ordet *χρε* (*χρέω*) "forpligtigelse," en "bunden, pligt," eller en som er under forpligtigelse af pligter, eller løfter som er taget.

‡ Tillægsordet *χρηστός* blev også brugt om passende navne som en kompliment, lige som i Platon's *Theact*, p. 166A, "Ὁὗτος ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός;" (Sokrates er her *Chrétos*), og også som et efternavn, som vist af Plutarch (V. Phocion), som undrer sig over hvordan sådan en rå og sløv fyr som Phocion kunne blive givet efternavnet *Chrétos*.

§ Der er mærkelige træk, som (hvis der peges på en) er meget tankevækkende, for en Okkultist, i myten om Janus. Nogle gør ham til personificeringen af *Kosmos*, andre, af *Cælus* (himlen), derfor er han "tve-ansigtet" på grund af hans to typer af ånd og stof; og han er ikke kun "Janus *Bifrons*" (tve-ansigtet), men også *Quadrifrons* – det fuldkomne kvadrat, sindbilledet på den Kabalistiske Guddom. Hans templer blev bygget med *fire* lige sider, med en dør og *tre* vinduer på hver side. Mytologer forklarer det som et sindbillede på de *fire* årstider i året, og *tre* måneder i hver årstid, og for alle tolv måneder i året. Under Indvielsens mysterier, der blev han imidlertid Dag-Solen og Nat-Solen. Derfor repræsenteres han ofte med tallet 300 i en hånd, og 65 i den anden, eller tallet på dage for Solåret. Nu er *Chanoch* (Kanoch og *Enosh* i Biblen), som det kan vises ved hjælp af Kabalistisk autoritet, uanset søn af Kain, søn af Seth, eller søn af Methuselah, den én og samme personage. Som *Chanoch*, (ifølge Fuerst), "er han *Indvieren*, *Instruktøren* – af den astronomiske cirkel og solåret," som søn af Metusalem, som siges at have levet 365 år, og være taget op til himlen i live, som en repræsentant på Solen (eller gud). (Se Enoks Bog.) Denne patriark har mange træk til fælles med Janus, som eksoterisk, er Ion men IAO kabalistisk, eller Jehovah, "Herren Gud for Skabelse," den mysteriøse Yodh, eller EN (et fallisk tal). For Janus eller Ion er også *Consivium*, en *conserendo*, fordi han præsiderede over skabelse. Han vises at give gæstfrihed til Saturn (*Chronos*, tid), og er *Indvieren* af året, eller tid inddelt i 365.

LUCIFER.

Ved således at have opdaget at Janus, den solare Gud, og søn af Apollon, Solen, betyder "Indvieren" og "Åbneren af Lysets Port," eller mysteriernes hemmelige visdom; at han er født fra Krisa (esoterisk *Chris*), og at han var en *Chrestos* som Gud talte igennem; til sidst, at han var Ion, fader til Ionerne, og, siger nogle, et *aspekt* af Asklepios, en anden af Apollon's sønner, så er det let at begribe Ariadne tråden i denne labyrint af allegorier. Det er, imidlertid, ikke stedet her at bevise side-emner indenfor mytologi. Det er tilstrækkeligt at vise forbindelsen mellem de mytiske personligheder i ældgammel oldtid og de senere fabler som markerede begyndelsen til vores civilisations æra. Asklepios (Esculapius) var den guddommelige læge, "Healeren," "Frelseren," Σωτήρ, som han blev kaldt, en titel som også blev givet til Janus fra Delphi; og IASO, datter til Asklepios, var gudinden for healing, hvor alle kandidaterne til indvielse i hendes faders tempel, novicerne eller *chrestoi*, kaldet "Iaso's sønner," var under hendes lederskab. (Se med henblik på navnet, "Plutus," af Aristoph. 701.)

Hvis, vi nu, først og fremmest, husker på at navnene for IESUS i det gamle Grækenland var meget almindelige i deres forskellige former så som Iasius, Iasion, Jason og Iasus, især blandt efterkommerne af Jasius (Jasides), så vel som antallet af "sønner af Iaso," *Mystoi'erne* og fremtidige Epopoi (Indviede), hvorfor skulle så ikke de gådefulde ord i Sibylline Bogen blive læst i deres legitime lys, et som intet har med en Kristen profeti at gøre? Den hemmelige lære lærer at de første to ord ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΕΙΣΤΟΣ ganske enkelt betyder "søn af Iaso, en Chrestos," eller tjener for orakel Guden. Sandelig IASO (Ἰᾶσώ) er i den Ioniske dialekt IESO (Ἰησώ), og udtrykket Ἰησοῦς (*Iesous*) – betyder i dens arkaiske form, ἸΗΣΟΥΣ – ganske enkelt "sønnen af Iaso eller *Ieso*," "healeren," dvs., ο Ἰησοῦς (*uios*). Der kan med sikkerhed ikke fremlægges nogen protest imod en sådan læsning, eller imod at navnet skrives *Ieso* i stedet for *Iaso*, fordi den første formulering er *attisk*, derfor ukorrekt, for navnet er *Ionisk*. "Ieso" hvor fra "O' Iesous" (søn af Ieso) – *dvs.*, et genitiv, ikke et nominativ – er *Ionisk* og kan ikke være noget som helst andet, hvis alderen for Sibylline Bogen tages i betragtning. Ej heller kunne Sibyl fra Erythrea oprindeligt have stavet det på en anden måde, fordi Erythrea, selve hendes residens, var en by i Ionien (fra Ion eller Janus) overfor Chios; og at den *Ioniske* gik forud for den *attiske* formulering.

Ved i dette tilfælde at udelade den mystiske betegnelse for den nu berømte Sibylline sætning, og kun give den dens bogstavelige fortolkning, baseret på alt det som er blevet sagt, så vil det hidtil mysteriøse ord fremstå som: "Søn af IASO, CHRESTOS (præsten eller tjeneren) (af) SØNNEN af GUD(en) (Apollon) FRELSEREN fra KORSET" – (af kød eller stof).* Sandelig, så kan Kristendommen aldrig håbe på at blive forstået førend ethvert spor af dogmatik fejes væk fra den, og det døde bogstav ofres til den evige Sandhedens Ånd, som er Horus, som er Crishna, som er Buddha, lige så meget som det er den Gnostiske Christos og den sande Kristus hos Paulus.

I the *Travels* af Dr. E. D. Clarke, der beskriver forfatteren et hedensk monument opdaget af ham.

---

* *Stauros* blev korset, instrumentet for korsfæstelse, langt senere, da det begyndte at blive præsenteret som et Kristent symbol og med det Græske bogstav T, Tau (Luc., Jud. Voc.) Dets oprindelige mening var fallisk, et symbol for de mandlige og kvindelige elementer; fristelses store slange, hvis krop var nødt til at blive dræbt eller underlagt visdommens drage, de syv-selvlydede solare chnouphis eller Christos' Ånd hos Gnostikerne, eller, yderligere, Apollon dræbende Python.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

"Indeni helligdommen, bagved alteret, der så vi fragmenterne af et *marmor cathedra*; på bagsiden af dette opdagede vi den følgende inskription, nøjagtig som den her er skrevet, da ingen del af den var skadet eller udslettet, så tilvejebringer den, måske, det eneste tilfælde kendt af en gravkapels inskription på et monument af denne bemærkelsesværdige slags."

Denne inskription så forløb således: ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΣ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΣ ΠΕΛΑΣΓΙΟΤΗΣ ΕΤΩΝ ΙΗ; eller, "Chrestos, den første, en Thessalonianer fra Larissa, Pelasgiot, 18 år gammel Helt," Chrestos *første (protoo)*, hvorfor? Læst bogstaveligt så giver inskriptionen meget lidt mening; fortolket esoterisk, er den fyldt med mening. Som, Dr. Clarke viser det så findes ordet Chrestos på epitafier i næsten alle de gamle Larissian'ere; men det forudgås næsten altid af et passende navn. Havde tillægsordet Chrestos stået efter navnet, så ville det kun betyde "et godt menneske," et posthumt kompliment betalt til den afdøde, det samme findes ofte på vores egne moderne gravhøjs epitafier. Men ordet Chrestos, stående alene, og det andet ord, "protoo," følgende efter det, giver det en helt anden betydning, især når den afdøde er angivet som en "helt." For en Okkultists sind, var den afdøde en neofyt, som var død i hans 18'ende år *af neofytisme*,* og var i den højeste og første klasse af discipelskab, efter at have passeret alle hans indledende prøvelser som en "helt"; men var død før det sidste mysterium, som ville have gjort ham til en "Christos," en *salvet*, en med ånden for Christos eller Sandhed i ham. Han havde ikke nået slutningen af "Vejen," selv om han heroisk havde besejret rædslerne i de indledende teurgiske prøvelser.

Vi er fuldt ud berettiget til at læse på denne måde, efter at have lært om stedet hvor Dr. Clarke opdagede tavlen, som var, sådan som Godfrey Higgins bemærker, der, "hvor jeg skulle forvente at finde den; ved Delphi, i templet for Guden kaldet IE," som, hos de Kristne blev Jah, eller Jehovah, ét med Kristus Jesus. Det var ved foden af Parnassus i et gymnasium, "der støder op til Castalia fontænen, der strømede forbi ruinerne af Crisa, sandsynligvis byen kaldet Crestona," osv. Og yderligere. "I den første del af dens forløb fra (Castalia) fontænen, så adskiller den (floden) levnene af gymnasiet. . . . fra dalen Castro," lige som den sandsynligvis gjorde det fra den gamle Delphi by. . . ." – sædet for det store orakel for Apollon, i byen Krisa (eller Kreusa) det store center for indvielse og for *Chrestoi'erne* ved dekretene fra oraklerne, hvor kandidaterne med henblik på det sidste *arbejde* blev salvet med hellige olier† før de blev kastet ind i deres sidste trance på ni-og-fyrre timers varighed (lige som ind til denne dag, i Østen), hvor fra de steg op som glorificerede adepter eller *Christoi*."

"I Clementine Recognitions der annonceres det at faderen salvede sin søn med "olie som var taget fra Livets Træ, og på grund af denne salving kaldes han Kristus"; deraf det Kristne navn. Dette er yderligere Egyptisk. Horus var den salvede søn af faderen. Metoden med at salve ham fra Livets Træ, portrætteret på monumenterne, er sandelig meget tidlig; og Horus fra Egypten blev fortsat som den Gnostiske Kristus, som er genfremstillet på de Gnostiske sten som det mellemliggende forbindelsesled mellem *Karest* og Kristus, også som Horus med begge køn." ("*The Name and Nature of the Christ*."—GERALD MASSEY.)

Hr. G. Massey forbinder den Græske Christos eller Kristus med den Egyptiske

* Selv ind til og med i dag i Indien, der taber kandidaten hans navn og, lige som i Mureriet, hans alder (munke og nonner forandrer også deres Kristne navne når de modtager ordineringen eller sløret), og begynder at tælle årene fra den dag han er godtaget som en chela og går ind i cyklussen for indvielse. Således var Saul "et barn på et år," da han begyndte at regere, selv om han var en voksen. Se Første Samuelsbog, xiii, 1, og Hebraiske skriftruller, om hans indvielse af Samuel.

† Demosthenes, "De Corona," 313, erklærer at kandidaten til indvielse i de Græske mysterier blev salvet med olie. Ligeledes bliver de det nu i Indien, selv ved indvielsen til *Yogi* mysterierne – bruges forskellige salver og unguenter.

LUCIFER.

Karest, "mumie tegnet for udødelighed," og beviser det meget grundigt. Han begynder med at sige at i Egypten er Sandhedens Ord" *Ma-Kheru*, og det er betegnelsen for Horus. Således, gik Horus som han viser det forud for Kristus som Budbringeren af Sandhedens Ord, Logosen eller manifestoren af den guddommelige natur i menneskeheden. I det samme papir skriver han som følger:

Gnosisen havde tre faser – astronomisk, åndelig, og doktrinær, og alle tre kan identificeres med Egyptens Kristus. I den astronomiske fase kaldes konstellationen Orion for *Sahu*, eller *mumien*. Sjælen for Horus blev præsenteret som opstigende fra de døde og opstigende til himlen i Orions stjernebillede. Mumie-billedet blev det bevarede, det opbevarede, derfor et billede på Frelseren, som et udtryk for udødelighed. Dette var det døde menneskes skikkelse, som, sådan som Plutarch og Herodot fortæller os det, blev båret rundt ved en Egyptisk banket, hvor gæsterne blev inviteret til at se på det og spise og drikke og være glade, fordi, når de døde, så ville de blive det som billedet symboliserede – det vil sige, de ville også blive udødelige! Dette udtryk for udødelighed blev kaldt *Karest*, eller *Karust*, og det var den Egyptiske Kristus. At *Kares* betyder at balsamere, salve, at lave Mumien som et udtryk for det evige; og, når den var lavet, så blev den kaldt for *Karest*; således er dette ikke kun en sag om navn for navn, *Karest* for *Kristus*.

Dette billede af *Karesten* blev bundet op i en klædning uden søm, den rette klædning for Kristussen! Uanset hvor lang bandagen måtte have været, og nogle af mumie-bandagerne som er blevet viklet ud var 1.000 yard i længden, klædningen var fra begyndelsen til slut uden søm. . . . Denne, sømløse klædning for den Egyptiske *Karest* er nu et meget fortællende udtryk for den mystiske Kristus, som blev historisk i Evangelierne som bæreren af en klædning eller tunika, lavet uden søm, som hverken Grækere ej heller Hebræere forklarer fuldt ud, men som er forklaret af det Egyptiske *Ketu* for klædningen, og ved den sømløse robe eller klædning uden søm som blev lavet med henblik på at blive evigt båret i det ydre, og blive båret af Mumie-Kristussen, billedet på udødelighed i gravene i Egypten.

Yderligere, blev Jesus slået ihjel i overensstemmelse med instruktionerne angivet med henblik på at lave *Karesten*. Ikke et ben må blive brudt. Den sande *Karest* skal være fuldkommen i hver knogle. "Det er ham der ender som rask; som mennesker ikke kender er hans navn."

I Evangelierne stiger Jesus op igen med hver knogle rask, lige som den fuldkommen-bevarede *Karest*, for at fremvise den fysiske genopstandelse af mumien. Men, i den Egyptiske original, transformerer mumien sig. Den afdøde siger: "Jeg er åndeliggjort. Jeg er blevet en sjæl. Jeg rejser mig som en Gud." Denne transformation ind i det åndelige billede, *Ka'en*, er blevet udeladt i Evangeliet.

Denne stavemåde af navnet Chrest eller Chrést på Latinsk er yderst vigtig, fordi den sætter mig i stand til at bevise identiteten med den Egyptiske *Karest* eller *Karust*, navnet for Kristus som den balsamerede mumie, som var billedet på genopstandelsen i Egyptiske grave, udtrykket for udødelighed, ligheden på Horus, som igen opsteg og lavede stien ud af helligdommen for de som var hans disciple eller tilhængere. *Yderligere, så er dette udtryk for Karest'en eller Mumie-Kristussen gen-fremstillet i Katakomberne i Rom*. Ingen repræsentation af den formodede historiske genopstandelse af Jesus er blevet fundet på nogen af de tidlige Kristne monumenter. Men, i stedet for den manglende sandhed, oplever vi scenen med Lazarus blive gen-opvækket fra de døde. Dette er afbilledet igen og igen sådan som den typiske genopstandelse hvor der ikke er en virkelig en! Scenen er ikke helt i overensstemmelse med opstigningen fra graven i Evangeliet. Den er rent Egyptisk, og Lazarus er en Egyptisk mumie! Således er Lazarus, i enhver præsentation, mumie-skikkelsen for genopstandelsen; Lazarus er *Karest'en*, som var den Egyptiske Kristus, og som er gen-fremstillet i Gnostisk kunst i Katakomberne i Rom som en udgave af den Gnostiske Kristus, som *ikke var og ikke kunne blive en historisk skikkelse*.

Yderligere, da sagen er Egyptisk, så er det sandsynligt at navnet er udledt fra Egyptisk. Hvis, det er tilfældet, så betyder Laz (lige med Ras) at blive gen-opvækket, men *aru* er mumien af navn. Hos Grækerne bliver det afsluttende s til Lazarus. I løbet af den menneskeliggjorte myte så ville den typiske præsentation af genopstandelsen fundet i gravene i Rom og Egypten blive historien om Lazarus der blev gen-opvækket fra de døde. Dette *Karest* udtryk for Kristus i Katakomberne er ikke begrænset til Lazarus.

Ved hjælp af *Karest* udtrykket så kan Kristus og de Kristne begge blive sporet i de gamle grave i Egypten. Mumien blev skabt i ligheden med Kristus. Den var Kristus af navn, identisk med *Chrestoi* i de Græske Inskriptioner. Således ses de ærede døde, som igen gen-opsteg som tilhængere af Horus-Makheru, Sandhedens Ord, at være Kristne *οί χριστοί*, på de Egyptiske monumenter. *Ma-Kheru* er udtrykket som altid anvendes for de trofaste som vinder livets krone og bærer den ved festivalen som betegnes som 'Kom du til mig' – en invitation fra Horus Retfærdiggøren til de som er de 'Velsignede ved hans fader, Osiris' – de, som har gjort Sandhedens Ord til loven i deres liv, var de Retfærdiggjorte – *οί χριστοί*, de Kristne, på jorden.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

I en femte århundrede præsentation af Madonnaen og barnet fra kirkegården for Skt. Valentinus, der er det nyfødte barn liggende i en boks eller krybbe også en *Karest*, eller mumie-skikkelse, yderligere identificeret som den guddommelige baby i solar myten ved solskiven og equinox korset på bagsiden af spædbarnets hoved. Således fødes barne-Kristussen for den historiske tro, og begynder synligt i *Karest* billedet af den døde Kristus, som var mumie-skikkelsen for genopstandelsen i Egypten tusinder af år før den Kristne æra. Dette fordobler beviset på at Kristussen fra de Kristne Katakomber var et levn fra Egyptens *Karest*.

Yderligere var der, sådan som Didron viser det, et portræt af Kristus som havde hans krop *malet rød!* * Det var udbredt tradition at Kristussen var af en rød hudfarve. Også, dette, kan forklares som et levn fra Mumie-Kristussen. Det var en indfødt måde at angive *hellige* ting ved at male dem røde. Det døde legeme blev belagt med rød okker – en meget tidlig måde at lave mumien, eller den salvede på. Således fortæller Guden Ptah til Ramses II. at han har "*genformet sit kød i cinnoberrød.*" Denne salving med rød okker kaldes *Kura* af Maori'erne, som ligeledes lavede *Karest'en* eller Kristussen.

Vi ser mumie-billedet blive fortsat ad en anden nedstigende linje når vi lærer, at der blandt andre ondartede kætteri og dødelige synder som Tempelridderne blev anklaget for, der var der den ufromme skik at beundre en Mumie som havde røde øjne. Deres Afgud, kaldet Baphomet, menes også at have været en mumie. . . . . Mumien var det tidligste menneskelige billede på Kristus.

Jeg tvivler ikke på at de gamle Romerske festivaller kaldet *Charistia* i deres oprindelse var forbundet med *Karest'en* og *Eukaristien* som en fest til ære for de afdøde ånder hos deres afdøde venner og slægtninge, for hvis skyld de blev forliget ved den venlige samling en gang årligt. . . . . Det er så her, at vi søger den essentielle forbindelse mellem den Egyptiske Kristus, de Kristne, og de Romerske Katakombere. Disse Kristne Mysterier, uvidende forklaret at være uforklarlige, kan forklares ved Gnosticisme og Mytologi, men på ingen anden måde. Det er ikke sådan at de er uløselige ved hjælp af menneskelig fornuft, sådan som deres inkompetente, nok så meget højt betalte, udbredere nu-om-dage foregiver. Dette er blot den barnlige undskyldning fra de ukvalificerede for deres egen hjælpeløse uvidenhed – de som aldrig har været i besiddelse af gnosisen eller videnskaben om Mysterierne, som disse ting kun kan forklares ved hjælp af i overensstemmelse med deres naturlige begyndelse. Kun i Egypten kan vi læse om stoffet i dets oprindelse, eller identificere oprindelsen til Kristussen ved naturen og ved navn, for til sidst at finde ud af at Kristus var Mumie-skikkelsen, og at vores Kristologi er mumificeret mytologi. – (*Agnostic Annual.*)

Det ovenfor angivne er en forklaring kun baseret på videnskabeligt bevis, men, måske lidt for *materialistisk*, lige nøjagtig på grund af denne videnskab, på trods af at forfatteren er en velkendt Spiritualist. Ren og skær Okkultisme opdager de samme mystiske elementer i det Kristne som i andre trosretninger, selv om den lige så eftertrykkeligt afviser dens dogmatiske og *historiske* karakter. Det er et faktum at med udtrykkene *Ἰησοῦς ὁ χριστός* (Se *Apg.*, v. 42, ix, 14; Første Kor., iii, 17, osv.), så beviser artiklen ved *ὁ* udpegende "Christos," det ganske enkelt som et efternavn, lige som det for Phocion, som refereres til som *Φωκίων ὁ χρηστός* (Plutarch v.). Personagen (Jesus) som således blev adresseret – uanset hvornår han levede – var stadigvæk en stor Indviet og en "Søn af Gud."

For, vi siger det igen, efternavnet Christos er baseret på, og historien om Korsfæstelsen er udledt fra, begivenheder som gik forud for den. Overalt, i Indien så vel som i Egypten, i Kaldæa så vel som i Grækenland, der var alle disse legender bygget op over den en og samme oprindelige karakter; det frivillige offer fra *logoi'erne* – strålerne fra den ene LOGOS, den direkte manifesterede emanation fra den Ene altid-skjulte Uendelige og Ukendte – hvis *stråler* inkarnerede i menneskeheden. De gav samtykke til at *falde ned i stoffet*, og kaldes derfor "de Faldne." Dette er en af de store mysterier som knapt kan berøres i en tidsskrift artikel, men som vil blive bemærket, meget fyldestgørende, i et adskilt værk fra mig, *Den Hemmelige Lære*.

Efter at have sagt så meget, så kan nogle få ekstra fakta tilføjes til etymologien for de to udtryk. *Χριστός* er det verbale tillægsord på Græsk for *χρίω*, "at blive indgnedet," som *salve*, og ordet blev til sidst bragt til at have betydningen "den

---

* Fordi han kabalistisk er den ny Adam, det "himmelske menneske," og Adam blev skabt af rød jord.

LUCIFER.

Salvede," indenfor Kristen teologi; og *Kri*, på Sanskrit, den første stavelse i navnet Krishna, betyder "at hælde ud, eller gnide over, at dække med,"* blandt mange andre ting, så dette kan let føre en til at gøre Krishna til, "den salvede." Kristne filologer søger at begrænse betydningen af Krishna's navn til dets udledning fra *Krish*, "sort"; men hvis analogien og sammenligningen af Sanskrit med den Græske rod indeholdt i navnene for Chrestos, Christos, og *Chrishna*, analyseres mere omhyggeligt, så vil det blive opdaget at de alle er af samme oprindelse.†

"I Bockh's 'Christian Inscriptions,' med antallet 1.287, der er der ikke et eneste eksempel på en tidligere datering end det tredje århundrede hvor i navnet ikke er skrevet *Chrest* eller *Chreist*." (*The Name and Nature of the Christ*, by G. Massey, "The Agnostic Annual.")

Alligevel kan ingen af disse navne afgådes, blot ved hjælp af astronomi og viden om zodiak tegnene i konjunktion med falliske symboler, sådan som nogle Orientalister forestiller sig. For, imens de sideriske symboler på de mystiske skikkelser eller personificeringer i Puranæerne eller Biblen, opfylder astronomiske roller, så leder deres åndelige anti-udtryk usynligt, men meget effektivt, verden. De eksisterer som abstraktioner på det højere plan, som manifesterede ideer på det astrale, og bliver mandlige, kvindelige og androgyne kræfter på dette vores lavere plan. Skorpionen, som *Chrestos-Meshiac*, og Løven, som *Christos-Messias*, gik meget tidligere forud for den Kristne æra i deres prøvelser og triumfer for Indvielse under Mysterierne, hvor Skorpionen står som symbol for det sidstnævnte, Løven for den glorificerede triumf for sandhedens "sol." Den mystiske filosofi for allegorien forstås meget godt af forfatteren til the "Source of Measures;" som skriver: "Den ene (Chrestos), som forårsager ham selv at gå ned i hullet (for Skorpionen, eller inkarnation i livmoderen), med henblik på frelse af verden; dette var Solen med dens *gyldne stråler* afbrudt, og *kronet med nogle gjort sorte*‡ (symboliserende dette tab), som tornene; *den anden* var den triumferende *Messias*, placeret på *toppen af himlens bue*, personificeret som *Løven fra Juda's stamme*. I begge tilfælde havde han Korset; først i

---

* Deraf ihukommelse af doktrinen under MYSTERIERNE. Den rene monade, "guden" inkarnerende og blivende *Chrestos*, eller menneske, på hans prøve i livet, en serie af disse prøvelser førte ham til *korsfæstelsen af kødet*, og til sidst til Christos tilstanden.

† Baseret på den bedste autoritet vises den Græske *Christos* fra Sanskrit roden *ghārsh* = "gnide"; således: *ghārsh-â-mi-to*, "at gnide," og *ghārsh-tâ-s*, "flået, øm." Yderligere, *Krish*, som i én henseende betyder at pløje og lave furer, betyder at forårsage lidelse, "at torturere, at pine," og *ghrsh-tâ-s*, "gnidning" – alle disse udtryk relaterer til Chrestos og Christos tilstande. Man er nødt til *at dø* i *Chrestos*, dvs. dræbe ens personlighed og dens lidenskaber, at udslette enhver ide om adskilthed fra ens "Fader," den Guddommelige Ånd i mennesket; at blive et med det evige og absolutte *Liv* og *Lys* (SAT) før man kan nå den gloværdige tilstand af *Christos*, det regenererede menneske, mennesket i åndelig frihed.

‡ Orientalisterne og Teologerne inviteres til at gennemlæse og studere allegorien om Viswakarman, den "Alskabende," den Vediske Gud, verdens arkitekten, som ofrede sig selv *til sig selv* eller verdenen, efter at have opofret alle verdener, *som er ham selv*, i et "Sarva Medha" (generelt offer) – og gransk det. I den Purâniske allegori, beklager hans datter *Yoga-siddha*, "Åndelig bevidsthed," hustru af Solen, *Surya*, sig til ham over den alt for store udstråling fra hendes husbond; og Viswakarman, placerende Solen på hans drejebænk, skærer i hans rolle som *Takshaka*, "træskærer og tømrer," dele af hans udstråling væk. *Surya* ser på dette, kronet med mørke torne i stedet for stråler, og bliver Vikarttana ("hans stråler afbrudte"). Alle disse navne er udtryk som blev brugt af kandidaterne når de gennemgik prøverne ved Indvielse. Hierofant-Indvieren personificerede Viswakarman; faderen, og den generelle *skaber* af guderne (adepterne på jorden), og *Surya*-kandidaten, Solen, som var nødt til at dræbe alle hans fyrige lidenskaber og bære en krone med torne *mens han korsfæstede hans krop* før han kunne opstige og blive gen-født til et nyt liv som det glorificerede "Verdens Lys" – Christos. Ingen Orientalist synes nogensinde at have opfattet denne tankevækkende analogi, for ikke at sige at benytte den!

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

ydmygelse (som sønnen for samleje), og en gang havende det i hans kontrol, som loven for skabelse, da han var Jehovah" – indenfor planen hos forfatterne til dogmatisk Kristendom. For, som den samme forfatter videre viser, så var Johannes, Jesus og endda Apollonius fra Tyana kun indbegrebet af historien for solen, "under forskelligartet aspekt eller tilstand." * Forklaringen, siger han, "er ganske enkel, når det iagttages at navnene *Jesus*, Hebraisk ישו ", og Apollonius, eller Apollon, er i lighed navne for *Solen i himlene*, og, nødvendigvis historien om den, lige som med hensyn til hans rejser gennem *tegnene*, med personificeringerne af hans lidelser, triumfer, og mirakler, kun kun være *den andens historie*, hvor der var en vidt udbredt, fælles metode til at beskrive disse rejser ved personificering." Den sandhed at den Sekulære Kirke blev grundlagt af Konstantin, og at det var en del af hans dekret "at *Solens* æres dag skulle være den dag som blev sat til side for tilbedelsen af Jesus Kristus som *Sun-day*," viser at de i denne "Sekulære Kirke" udmærket vidste at allegorien hvilede "på et astronomisk grundlag," sådan som forfatteren bekræfter det. Alligevel, strider omstændigheden ved at både Purânaerne og Biblen er fyldt med solare og astronomiske allegorier ikke imod den anden sandhed at alle sådanne skrifter sammen med disse to er *lukkede* bøger for videnskabsfolk "med autoritet." (!) Ej heller påvirker det den anden sandhed, at alle disse systemer *ikke er udarbejdet af dødeligt menneske*, ej heller er de hans opfindelse i deres oprindelse og udgangspunkt.

Således betyder "Christos," uanset under hvilket navn mere end *Karest*, en mumie, eller endda den "salvede" og den teologisk *lærde*. Begge de sidstnævnte gælder for Chréstos, smertens og prøvelsens mand, i hans fysiske, mentale og psykiske tilstande, og begge relaterer til den Hebraiske *Meshiac* (hvor fra Messias) tilstand, sådan som ordet er etymologiseret† af Fuerst, og forfatteren til "The Source of Measures," p. 255. Christos er kronen på glorien for den lidende Chréstos i mysterierne, så vel som kandidaten for den endelige FORENING, uanset fra hvilken race eller trosretning. For den sande tilhænger af SANDHEDENS ÅND, betyder det, derfor, kun lidt hvor vidt Jesus levede som menneske og Chrestos, levede under æraen kaldet Kristen, eller førhen, eller overhovedet aldrig levede. Adepter, som levede og døde for menneskeheden, har eksisteret i mange tidsaldre, og mange var de gode og hellige mennesker i oldtiden som bar efternavnet eller titlen Chrestos

---

*Forfatteren til "The Source of Measures" mener at dette "tjener til at forklare hvorfor det er sådan at *Life of Apollonius of Tyana*, af *Philostratus*, så omhyggeligt har været holdt væk fra oversættelse og fra udbredt læsning." De som har studeret den i den originale version har været nødt til at sige at enten er the "*Life of Apollonius*" blevet taget fra det Nye Testamente, eller at det Nye Testaments beretninger er blevet taget fra the *Life of Apollonius*, på grund af ensartetheden i fremstillingen for beretningens *konstruktions måde*" (p. 260).

† "Ordet ישו *shiac*, er på Hebraisk det samme ord som et udsagnsord, betegnende *at gå ned i hullet*. Som et navneord, *stedet for torne, hullet*. Udfyldnings udsagnsordet for dette ord er ישו , eller Meshiach, eller det Græske *Messias*, *Kristus*, og betyder "han som forårsager at gå ned i hullet" (eller helvede, indenfor dogmatisme). Indenfor esoterisk filosofi, der har denne gående *ned i hullet* en yderst mysteriøs betydning. Ånden "Christos," eller snarere "Logosen" (*læs Logöi*), siges at "gå ned i hullet," når det inkarnerer i kødet, *fødes som et menneske*. Efter at have frarøvet *Elohim* (eller guderne) deres hemmelighed, den *frem-plantende* "livs ild," så vises Lysets Engle kastet ned i hullet eller dybet for stof, kaldet *Helvede*, eller det bundløse hul, af de venlige teologer. Dette, indenfor Kosmogoni og Antropologi. Under Mysterierne, er det imidlertid *Chréstos, neofytten* (som menneske), osv., som er nødt til at nedstige ned i krypterne for Indvielse og prøvelser; og til sidst, får den nye Indviende under "Siloam's Søvn" eller den sidste *trance* tilstand i løbet af disse timer de sidste og endelige mysterier for væren afsløret for ham. Hades, Schéol, or Patala, er alle det samme. Det finder sted i Østen nu, lige som det fandt sted for 2.000 år siden i Vesten, under MYSTERIERNE.

LUCIFER.

før Jesus af Nazaret, på anden måde Jesus (eller Jehoshua) Ben Pandira blev født. ‡ Derfor, kan man med god grund tillades at konkludere, at Jesus, eller Jehoshoua, var lige som Sokrates, lige som Phocion, lige som Theodorus, og så mange andre med efternavnet *Chréstos*, dvs., den "gode, og excellente," den milde, og den hellige Indviede, som viste "vejen" til Christos tilstanden, og således selv blev "Vejen" i hans entusiastiske beundreres hjerter. De Kristne har, lige som alle "Helte-tilbederne," søgt at kaste alle de andre Chréstoï, som for dem har syntes at være fremstået som rivaler til *deres* Menneske-Gud ind i baggrunden. Men hvis MYSTERIERNES stemme har været stille i mange tidsaldre i Vesten, hvis Eleusis, Memphis, Antium, Delphi, og Crèsa for længe siden har været gjort til grave af en Videnskab som en gang var lige så kolossal i Vesten som den er i Østen endnu, så er der nu efterfølgere som gøres klar for dem. Vi er i år 1887 og det nittende århundrede er tæt på sin afslutning. Det tyvende århundrede har mærkelige udviklinger i vente for menneskeheden, og kan endda blive den sidste med dets navn.

H. P. B.

(Fortsættes.)

---

‡ Mange klassikere bærer vidensbyrd om denne sandhed. Lucian, c. 16 siger Φωκίων ὁ χρηστός, og Φωκίων ὁ ἐπίκλην (λεγόμενος, "efternavnet "χρηστός.") I Phædr, p. 266 E, er der skrevet, "du mener Theodorus Chrestos'en." "Τὸν χρηστὸν λεγεις Θεόδωρον. Plutarch viser det samme; og Χρηστός — Chrestus, er det rette navn (se ordet i *Thesaur.* Steph.) om en taler og discipel af Herodes Atticus.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

THE ESOTERIC CHARACTER OF THE GOSPELS.

III.

[Lucifer, Vol. I, No. 6, February, 1888, pp. 490-496]

INGEN kan betragtes som en Kristen med mindre han erklærer, eller antages at erklære en tro på Jesus, ved dåb, og ved frelse, "gennem Kristus' blod." For at blive betragtet som en god Kristen, så er man nødt til, som en *conditio sine quâ non*, at udvise tro på dogmerne udbredt af Kirken og at bekendtgøre dem; hvorefter et menneske har frihed til at leve sit private og offentlige liv baseret på principper diametralt i modsætning til de som udtrykkes i Bjergprædikenen. Hovedlæren og det, der forlanges af ham, er, at han bør have - eller *lade som om at have* - en blind tro på, og ærbødighed for, den kirkelige lære indenfor hans specielle Kirke.

"Tro er nøglen for Kristendommen,"

siger Chaucher, og straffen for at mangle den er lige så tydeligt fremlagt som ord kan gøre det, i Markus Evangeliet, Kaptiel xvi, vers 16: "Han, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal være forbandet."

Det bekymrer Kirken meget lidt at den mest omhyggelige eftersøgning efter disse ord i de ældste tekster i løbet af de sidste århundreder, forblev frugtesløse; eller, at den nylige revidering af Biblen førte til en enstemmig overbevisning hos de sandheds-søgende og sandheds-elskende lærde ansat til opgaven, at ingen sådan *ikke-Kristen*-lignende sætning kunne findes, undtagen i nogle af de seneste, falske tekster. De gode Kristne folk har assimileret de forsonende ord, og de er blevet selve rygmarvsrefleksen i deres velgørende sjæle. Fjernelse af håbet om evig forbandelse, for alle andre end dem selv, fra disse udvalgte kanaler for Guden fra Israel, var lige som at tage selve livet væk. De sandheds-elskende og Guds-frygtige revisorer blev bange; de efterlod den falske passage (en interpolation på elleve vers, fra det 9'de til det 20'de), og tilfredsstillede deres samvittigheder med en fod-note bemærkning med en meget tvetydig natur, en som ville give værket nåde og gøre de snedigste Jesuitteres diplomatiske evner en ære. Den siger til den "troende" at: –

"De to ældste Græske Manuskripter, og nogle andre autoriteter UDELADER fra vers 9 til slutningen. Nogle andre autoriteter *har en anden afslutning* på Evangeliet." * –

– og forklarer ikke mere.

Men de to "ældste Græske Manuskripter." *udelader* versene *nolens volens*, som om de *aldrig havde eksisteret*. Og de lærde og sandheds-elskende revisorer ved dette bedre end nogen af os gør; alligevel så printes den slemme falskhed på hvert sæde for Protestantisk Guddommelighed, og den tillades at fortsætte, stirrende ind i ansigterne på kommende generationer af studerende af teologi og, derfor, ind i de hos deres fremtidige sognebørn. Ingen af dem kan være, ej heller bliver de bedraget af det, alligevel *foregiver* begge at tro på autenciteten af de grusomme ord som er en *teologisk Satan* værdig. Og denne Satan-Molok er deres egen *Gud med uendelig nåde og retfærdighed* i Himlen, og det inkarnerede symbol på kærlighed og velgørehed på Jorden – blændet sammen til ét!

* Se "The Gospel according to St. Mark," i den *reviderede* version printet for Universiteterne i Oxford og Cambridge, 1881.

LUCIFER.

Sandelig mysteriøs er jeres paradoksale veje, oh – Kirker for Kristus!

Jeg har her ikke til hensigt at gentage de forældede argumenter og logiske *afsløringer* af hele det teologiske system; for alt dette har været gjort, om og om igen, og på en yderst udmærket måde, af de dygtigste "Vantro" i England og Amerika. Men jeg kan kort gentage en profeti som er et selv-indlysende resultat af den nuværende tilstand for menneskers sind indenfor Kristendommen. *Bogstavelig* tro på Biblen, og på en *kødliggjort* Kristus, vil ikke vare længere end en fjerdedel af et århundrede mere. Kirkerne vil være nødt til at tage afsked med deres skattede dogmer, eller så vil det 20'ende århundrede være vidne til nedgangen og ødelæggelsen af al Kristendom, og med det, endda troen på en Christos, som en ren Ånd. Selve navnet er nu blevet ubehageligt, og teologisk Kristendom må uddø, *for aldrig at genopstå igen* i dens nuværende form. Dette ville i sig selv være den glædeligste løsning af alle, hvis der ikke var en fare fra den naturlige reaktion som med sikkerhed vil følge: kras materialisme vil være konsekvensen og resultatet af århundreder af blind tro, med mindre tabet af disse idealer erstattes af andre idealer, som er utilgængelige, fordi de er *universelle*, og bygges på klippen for evige sandheder i stedet for den menneskelige fantasi's skiftende ørkensand. Ren immaterialitet må i den sidste ende erstatte den forfærdelige antropomorfisme af disse idealer i vores moderne dogmatikers tankegange. Hvorfor skulle Kristne dogmer - den perfekte modstykke til de, der tilhører andre eksoteriske og hedenske religioner - ellers kræve nogen som helst overlegenhed? Organisationerne for alle disse blev bygget over de samme astronomiske og fysiologiske (eller falliske) symboler. Astrologisk, kan ethvert religiøst dogme verden over, blive sporet, og lokaliseret i Zodiak tegnene og Solen. Og så længe som videnskaben for sammenlignende symbolik eller enhver teologi kun har to nøgler til at åbne mysterierne for religiøse dogmer med – og disse to kun mestres meget delvist, hvordan kan en grænsedragning så foretages, eller nogen forskel gøres mellem religionerne for lad os sige, Krishna og Kristus, mellem frelse gennem blodet fra den "første-fødte ur han" hos en tro, og den fra den "eneste *undfange* Søn" fra den anden, langt yngre religion?

Studer Vedaerne: læs endda de overfladiske, ofte forvrængede skrivelser fra vores store Orientalister, og tænk over det som du vil have lært. Se Brahmanere, Egyptiske Hierofanter, og Kaldæiske Magikere, mange tusinder af år før vores æra lære at guderne selv kun havde været dødelige (i tidligere fødsler) førend de vandt deres udødelighed ved *at ofre deres blod til deres Højeste Gud* eller leder. "Dødebogen" lærer at det dødelige menneske "blev ét med guderne ved hjælp af en forenende strøm af et fælles liv i de tos fælles blod." Dødelige gav blodet fra deres første-fødte sønner som offer til Guderne. I hans *Hinduism*, p. 35, skriver Professor Monier Williams, ved oversættelse fra *Taittiriya Brâhmana*:—"Ved hjælp af offeret erhvervede guderne himlen." Og i *Tandya Brâhmana*:—"Herren for væsner ofrede selv et offer til guderne." . . . Og yderligere i *Satapatha Brâhmana*:—"Han som, med viden om dette, ofrer med *Purusha-medha*, eller offeret af ur hannen, bliver alting."

Når som helst jeg hører Vediske riter diskuteret og kaldt "afskyelige menneskelige ofringer," og kannibalisme (sic), så føler jeg mig altid tilbøjelig til at spørge, hvor forskellen er? Alligevel er der, i sandhed en; for mens Kristne er pålagt bogstaveligt at godtage det allegoriske (dog, når det forstås, højest filosofiske) drama i det Nye

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

Testamentes Korsfæstelse, lige som det for Abraham og Isak,* så underviser Brahmanisme – i det mindste i dets filosofiske skoler – dets tilhængere, om at dette (*paganske*) offer af "ur hannen" er et rent allegorisk og filosofisk symbol. Læst med deres døde-bogstavs mening, så er de fire evangelier ganske enkelt lidt forandrede versioner af det Kirken proklamerer som Sataniske plagiater (mod forventning) af Kristne dogmer i Paganske religioner. Materialisme har en fuldkommen ret til at betragte de samme sensuelle tilbedelse og "solare" myter i dem alle som alle andre steder. Analyseret og kritiseret overfladisk og ved dets døde bogstav, så er Professor Joy ("Man before Metals," pp. 189-190) der kun oplever seksuelle symboler i *Swastikaet*, *ankh korset*, og korset rent og almindeligt – berettiget til at tale som han gør. Ved at se at "faderen til den hellige ild (i Indien) bar navnet *Twashtri*, det vil sige den guddommelige tømrer, som lavede *Swastikaet* og *Pramantha'et*, hvis friktion frembragte det guddommelige barn *Agni*, på Latinsk *Ignis*; at hans moder blev navngivet *Maya*; han selv, givet navnet *Akta* (*salvet*, eller *Christos*) efter at præsterne havde hældt den spirituøse *soma* på hans hoved og på hans krop smør rensset ved ofring"; ved at se alt dette så har han en fuld ret til at bemærke at: –

"Den nære lighed som eksisterer mellem bestemte ceremonier for tilbedelse af *Agni* og bestemte riter i den Katolske religion kan forklares ved deres fælles oprindelse. *Agni* i tilstanden af *Akta* eller *salvet*, er henledende på Kristus; *Maya*, (Mary,) Maria, hans moder; *Twashtri*, Skt. Josef, tømreren i Biblen."

Har professoren fra Videnskabsfakultetet i Toulouse forklaret noget ved at henlede opmærksomheden på det som enhver kan se? Selvfølgelig ikke. Men, hvis han i hans uvidenhed om den esoteriske betydning af allegorien ikke har tilføjet noget til menneskelig viden, så har han på den anden side ødelagt troen hos mange af hans elever på både den "*guddommelige* oprindelse" af Kristendommen og dens Kirke og hjulpet med at forøge antallet af Materialister. For intet menneske, når han først hengiver sig til at sådanne sammenlignende studier, kan betragte Vestens religion i andet lys end som en bleg og svækket kopi af andre og mere noble filosofier.

Oprindelsen til alle religioner – Jøde-Kristendommen inkluderet – findes i nogle få ur sandheder, hvor ikke en kan forklares adskilt fra alle de andre, for hver af dem er et supplement til resten i en eller anden detalje. Og de er alle, mere eller mindre, brudte stråler af den samme Sol af sandhed, og deres begyndelser er nødt til at blive søgt i de arkaiske optegnelser for Visdom-Religion. Uden den sidstnævntes lys, så kan de de største videnskabsfolk kun se skeletterne deraf dækket med fantasiens masker, og for det meste baseret på personificerede Zodiak tegn.

En tyk film af allegori og *blindgyder*, de "mørke ordsprog" for fiktion og lignelse, dækker således de oprindelige esoteriske tekster som det Nye Testamente – *sådan som det nu kendes* – blev udarbejdet på baggrund af. Hvor fra kommer så, Evangelierne, om Jesus af Nazaret's liv? Er det ikke gentagne gange blevet påstået at intet *dødeligt* menneskes hjerne kunne have opfundet livet om den Jødiske Reformator, fulgt af det frygtelige drama på Golgata? Vi siger baseret på autoriteten fra den esoteriske Østlige Skole, at alt dette kom fra Gnostikerne, så vidt som navnet *Christos* og de astronomisk-

---

* Se "The Soldier's Daughter," i dette nummer, af Pastor T. G. Headley, og bemærk den desperate protest fra denne *sande* Kristne, imod den *bogstavelige* godtagelse af "blod ofringerne," "Forsoningen ved blod," osv., i den Engelske Kirke. Reaktionen begynder: et andet *tegn i tiden*.

LUCIFER.

mystiske allegorier angår, og fra skriverierne fra de gamle Tanaïm med hensyn til Jesus' eller Joshua's Kabalistiske forbindelse med de Bibelske personificeringer. En af disse er det mystiske esoteriske navn Jehovah – ikke den nuværende fantasifulde Gud hos de profane Jøder uvidende om deres egne mysterier, Guden godtaget af de endnu mere uvidende Kristne – men den sammensatte Jehovah fra den paganske Indvielse. Dette bevises meget klart ved glyffer eller mystiske kombinationer af forskellige tegn som er overleveret ind til denne dag i de Romersk Katolske hieroglyffer.

De Gnostiske Optegnelser indeholdte indbegrebet af hovedscenerne, der blev gennemført under Indvielsens mysterier, siden menneskets erindring herom; selv om dette endda ufravigeligt blev udgivet under halv-allegorisk iklædning, når som helst det blev overdraget til pergament papir. Men de gamle Tanaïm, de Indviede fra hvem Kabalens visdom (*mundtlig tradition*) blev erhvervet af de senere Talmudister, havde mysterie-sprogets hemmeligheder i deres besiddelse, og det er *i dette sprog, at Evangelierne* blev skrevet.* Han alene som har mestret oldtidens esoteriske chifferskrift – den hemmelige betydning af talværdierne, en fælles ejendom en gang hos alle nationerne – har det fulde bevis på genialiteten som blev fremlagt ved at sammenblende de rent Egyptisk-Jødiske, Gamle Testamente allegorier og navne, og de fra de pagansk-Græske Gnostikere, de mest forfinede af alle mystikerne på denne tid. Biskop Newton beviser det selv ret så uskyldigt, ved at vise at "Skt. Barnabas, Skt Paulus følgesvend, i hans epistel (kap. ix) opdager . . . navnet for Jesus korsfæstet i tallet 318," Barnabas finder det nemlig i det mystiske Græske I H T – *tau'et* er glyf for korset. Ved dette, observerer en Kabalist, forfatteren til et ikke-publiceret MS. om Nøglen til Dannelsen af Mysterie Sproget: – "Men dette er kun en leg med de Hebraiske bogstaver *Jod, Cheth, og Shin*, hvor fra I H S som monogram på Kristus overleveret ind til vores tid, og dette læses som ׀ ׀ ׀ eller 381, summen af bogstaverne er 318 eller tallet for Abraham og hans Satan, og for Joshua og hans Amalek . . . også tallet for Jakob og hans antagonist . . . (Godfrey Higgins angiver tallet 608 som autoritet) . . . Det er tallet for Melchizedek's navn, for værdien af den sidstnævnte er 304 og Melchizedek var præst for den allerhøjeste Gud, uden begyndelse ej heller ende på dagene." Løsningen og hemmeligheden for Melchizedek findes ved den sandhed at "i de gamle Gudekredse der var de to planeter som havde eksisteret fra evighed (*æonisk evighed*), og var evige, solen og månen, eller Osiris og Isis, deraf udtrykkene om *uden begyndelse ej heller ende på dagene*. 304 ganget med to er 608. Således er tallene i ordet Seth også, som et udtryk for året. Der er et antal autoriteter for tallet 888 som gældende for navnet på Jesus Kristus, og det siges at dette er i antagonisme til 666 for Anti-Krist . . . Den vigtige værdi i navnet Joshua var tallet 365, indikationen på det solare år, mens Jehovah nød at være indikationen på det Lunare år – og Jesus Kristus var både Joshua og Jehovah i den Kristne Gudekreds . . ."

Dette er blot en illustration af vores pointe for at bevise at den Kristne anvendelse af det sammensatte navn Jesus-Kristus er fuldt baseret på Gnostisk og

---

* Mens de tre Synopser således fremviser en kombination af de paganske Græske og Jødiske symbologier, så er *Johannes Åbenbaring* skrevet i Tanaïm's mysterie-sprog – levnet af Egyptisk og Kaldæisk visdom – og Skt. Johannes Evangeliet er rent Gnostisk.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

Østlig mysticisme. Det var kun ret og naturligt at Krønikeskrivere som de indviede Gnostikere, forpligtiget til hemmeligholdelse, skulle sløre eller *skjule* den endelige mening i deres ældste og mest hellige læresætninger. Retten hos Kirkefædrene til at dække det hele med en euhemeristisk hornet fantasi er langt mere tvivlsom.* Den Gnostiske Skrifer og Kronikør bedrager ingen. Enhver Indviet ind i den Arkaiske gnosis – uanset fra den før-Kristne eller post-Kristne periode – vidste udmærket værdien af ethvert ord i "mysterie-sproget." For disse Gnostikere – inspiratorer af den oprindelige Kristendom – var "de mest høflige, de mest lærde og mest rige i det Kristne navn," som Gibbon angiver det. Hverken de, ej heller deres mere ydmyge tilhængere, var i fare for at godtage det døde bogstav i deres egne tekster. Men, det var anderledes med ofrene for fabrikatorerne af det som nu kaldes *ortodoks* og *historisk* Kristendom. Deres efterfølgere er alle blevet forårsaget at falde ned i de "tåbelige Galatian'eres" fejl iredret af Paulus, som, sådan som han fortæller dem (Gal., iii, 1-5), var begyndt (ved at tro) på (Christos) Ånden, men "endte med at tro på *kødet*," – dvs., en *legemlig* Kristus. For sådan er den sande mening med den Græske sætning,† " *ἐναρξάμενοι Πνεύματι ἰὼν σαρκὶ ἐπιτελείσθε* " Det er tilstrækkeligt klart for alle undtagen dogmatikere og teologer, at Paulus var en gnostiker, en grundlægger af en ny sekt for *gnosis*, som, sådan som alle andre gnostiske sekter gjorde, anerkendte en "Kristus-Ånd," selv om den gik imod dets opponenter, de rivaliserende sekter. Ej heller er det mindre klart at Jesus' oprindelige læresætninger, hvornår han end måtte have levet, kun kunne blive opdaget i Gnostiske læresætninger; en opdagelse som forfalskerne, der trak Ånden ned i stoffet, og således degraderede den noble filosofi for ur Visdom-Religion fra starten har taget rigelige sikkerhedsforanstaltninger imod. Alene værkerne fra Basilides – "filosoffen hengivet til kontempleringen af Guddommelige ting," sådan som Clement beskriver ham – de 24 bind for hans *fortolkninger af Evangelierne* – blev alle brændt efter ordre fra Kirken, fortæller Eusebius os (H. E., iv. 7).

Da disse *Fortolkninger* blev skrevet på en tid hvor Evangelierne vi nu har, endnu ikke eksisterede,‡ så er der her et godt bevis på at Evangeliet, de doktriner som blev givet til Basilides af Apostlen Matthæus, og Glaucias, Peter's discipel (*Clemens Al.* "Strom." vii. 7, § 106), må have været vidt forskellig fra det nuværende Nye Testamente. Ej heller kan disse doktriner blive bedømt ved de forvrængede beretninger om dem efterladt eftertiden af Tertullian. Alligevel selv det lidt, denne partiske fanatiker giver, viser at de hoved gnostiske doktriner er identiske, med deres egen særegne terminologi og personifikationer, med de i den *Hemmelige Lære* fra Østen. For, ved at omtale Basilides,

---

* "Kristendommens påstand om at besidde Guddommelig Autoritet hviler på den uvidende tro at den mystiske Kristus kunne og blev en Person, hvorimod gnosisen viser at den kødlige Kristus kun er en falsk Præsentation af mennesket ovenfor-det-fysiske; som konsekvens heraf, er historisk portrættering og vil altid være en fatal måde at forfalske og diskreditere den Åndelige Virkelighed på." (G. Massey, "Gnostic and History Christianity.")

† Denne sætning betyder analyseret "Skal du, som i begyndelsen så hen til *Kristus-Ånden*, nu *ende* med at tro på en Kristus af kødet," eller så betyder det ingenting. Udsagnsordet *ἐπιτελοῦμαι* har ikke betydningen at "blive fuldkommen," men at "ende med," at blive sådan. Paulus' livslange kamp med Peter og andre, og det han selv fortæller om hans vision om en åndelig Kristus og ikke af Jesus af Nazaret, som angivet i *Apostlenes Gerninger* – er så mange beviser på dette.

‡ Se "Supern. Relig.," Vol. ii, kap. "Basilides."

LUCIFER.

den "fromme, guds-lignende, teosofiske filosof," som Clement fra Alexandria mente om ham, da udbryder Tertullin:

"Efter dette, rev *kætteren* Basilides sig løs.* Han påstod at der er en Højeste Gud, ved navnet Abraxas, ved hvilken Sindet (*Mahat*) var skabt, som Grækerne kalder *Nous*. Fra dette emanerede Ordet; fra Ordet, Forsynet; fra Forsynet, Evner og Visdom; fra disse to yderligere, blev *Dyder*, *Fyrstendømmer*,† og *Magter* skabt; derved uendelige fremstillinger og udstømninger af engle. Blandt de laveste engle, sandelig, og de som skabte denne verden, sætter han *sidst af alle* Jødernes gud, som han nægter at være Gud selv, bekræftende at han kun er en af englene."‡ (Isis Unveiled, vol. ii.)

Et andet bevis på påstanden at Matthæus Evangeliet i de normale Græske tekster ikke er det oprindelige evangelium skrevet på Hebraisk, er angivet af intet mindre end autoriteten S. Jerome (eller Hieronymus). Mistanken om en bevidst og gradvis materialiserende *kødliggørelse* af Kristus princippet lige siden begyndelsen, gror frem til en overbevisning, når man først bliver bekendt med en bestemt tilståelse indeholdt i bog ii fra "Kommentaren til Matthæus" af Hieronymus. For vi ser i den beviserne på en bevidst erstatning af hele evangeliet, den som nu er i det Kanoniserede værk er tydeligt blevet omskrevet af denne alt for nidkære Kirkefader.§ Han siger at han hen mod afslutningen af det fjerde århundrede blev sendt af "deres Lyksaligheder," Biskopperne Chromatius og Heliodorus til Caesarea, med den mission af sammenligne den Græske tekst (den eneste de nogensinde havde) med den oprindelige Hebraiske version bevaret af Nazaræerne i deres bibliotek, og at oversætte den. Han oversatte den, men under protest; for, som han siger, *Evangeliet "fremlagde indhold, ikke med henblik på opbygning, men med henblik på ødelæggelse."*¶ "Ødelæggelsen" af hvad? Tydeligt - af dogmet at Jesus af Nazaret og *Christos* er ét; derfor med henblik på "ødelæggelse" af den nyligt planlagte religion.¶ I det samme brev indrømmer denne Helgen (som rådgav hans konverterede til at dræbe deres fædre, trampe på favnen som gav dem føde, ved at træde hen over deres mødres kroppe, hvis forælderen fremstod som en forhindring mellem deres sønner og Kristus) – at Matthæus ikke ønskede at hans evangelium skulle *skrives åbent*, det vil sige at Manuskriptet *var et hemmeligt* et. Men, mens han også indrømmer at dette evangelium "blev skrevet med Hebraiske bogstaver og *med hans egen hånd*" (*Matthæus*), så modsiger han sig selv på et andet sted og forsikrer eftertiden om *da at det var blevet pillet ved, og om-skrevet af en discipel af Manichæus, som hed Seleucus*. . . . så "afviste Kirkens ører korrekt at lytte til det." (*Hieron.*, "Comment. to Matthew," bog ii. kapitel xii., 13.)

* Der blev i Isis Unveiled spurgt, "blev den Frygiske Biskop Montanus' synspunkter, ikke også anset for et KÆTTERI af Kirken i Rom? Det er meget ekstraordinært at se hvor let denne Kirke opmuntrer til misbrug af en *kætter*, Tertullian, imod en anden *kætter*, Basilides, når misbruget i tilfældet fremmer dens eget mål.

† "Taler Paulus ikke selv om '*Fyrstendømmer* og *Magter* på himmelske steder' (Efeserbrevet, iii, 10; i, 21), og tilstår at der kan være mange *guder* og mange *Herrer* (Kurioi)? Og engle, magter (Dunameis), og *Fyrstendømmer*? (Se Første Korinterbrev, viii, 5; og Romerbrevet, viii, 38)

‡ Tertullian: "Præscript." Det er uafviseligt kun på grund af et bemærkelsesværdigt spidsfindigt hånd-trylle nummer-lignende argument at Jehovah, som i *Kabalaen* ganske enkelt er en Sefirot, den tredje, venstre hånds kraft blandt Emanationerne (Binah), er blevet ophøjet til den *Ene* absolutte Guds værdighed. Selv i Biblen er han kun en af Elohim'erne (Se Første Mosebog, iii, 22, "Herren Gud" gør ikke forskel på ham selv og andre).

§ Dette er *historie*. Hvor vidtgående denne *om-skrivning* af, og pillen ved, de oprindelige gnostiske fragmenter som nu er blevet til det Nye Testamente gik, kan udledes ved at læse "Supernatural Religion" som gik gennem over tre-og-tve udgaver, hvis jeg ikke tager fejl. Hærskaren af autoriteter bag det angivet af forfatteren, er ganske enkelt rystende. Listen af kritikere af den Engelske og Tyske Bibel alene synes endeløs.

¶ Hoved-detalljerne er angivet i Isis Unveiled, Vol. II, pp. 180-83, og *flg.* Sandelig så må troen på Kirkens ufejlbarlighed være *totalt-blind* – ellers kunne den ikke have undgået at være blevet tilintetgjort og – døende.

¶ Se Hieronymus: "De Viros;" illustrat. kap. 3; Olshausen, "Neuen Test.," p. 32. Den Græske tekst for Matthæus Evangeliet er den eneste der er brugt af og nogensinde har været i Kirkens besiddelse.

EVANGELIERNES ESOTERISKE KARAKTER.

Ikke noget under at selve meningen med udtrykkende *Chrestos* og *Christos*, og begges indflydelse på "Jesus af Nazaret," et navn dannet ud af Joshua *Nazaren*, er nu blevet et dødt begreb for alle med undtagelse af ikke-Kristne Okkultister. For selv Kabalisterne her ikke nogen oprindelige data at forlade sig på. *Zohar* og Kabalaen er blevet omskrevet af Kristne hænder så de er ugenkendelige; og var det ikke for en kopi af den Kaldæiske *Book of Numbers* så ville der ikke være noget bedre end forvanskede beretninger. Lad ikke vores Brødre, de såkaldte Kristne Kabalister fra England og Frankrig, hvor mange er Teosoffer, protestere alt for heftigt; for *dette er historie* (se Munk). Det er lige så tåbeligt, som nogle Tyske Orientalister og moderne kritikere stadigvæk gør, at hævde at Kabalaen aldrig har eksisteret før dagen for den Spanske Jøde, Moses de León, der beskyldes for at have skabt dette forfalske dokument i det 13. århundrede, som det er at påstå at nogle af de Kabalistske værker som nu er i vores besiddelse er lige så oprindelige som de var da Rabbiner Shimon Ben Yochai afleverede "traditionen" til hans søn og tilhængere. Ikke en eneste af disse bøger er jomfruelige, ingen er undsluppet lemlæstelse af Kristne hænder. Munk, en af de mest lærde og dygtigste kritikere i hans tid om dette emne, beviser det, mens han protesterer lige som vi gør, imod antagelsen at det er en post-Kristen forfalskning, for han siger:

"Det fremstår indlysende for os at forfatteren gjorde brug af gamle dokumenter, og blandt disse af nogle bestemte *Midraschim* eller samlinger af traditioner og Bibelske fremlæggelser, som vi ikke er i besiddelse af nu."

Hvorefter, han tilføjer, citerende fra Tholuck (l. c. pp. 24 og 31):

"Hay Gaon, som døde i 1038, er ifølge vores viden den første forfatter som udviklede teorien om Sefiroterne, og han gav dem navne som vi igen finder blandt Kabalisterne (Tellinek, Moses ben Schem Tob di Leon, p. 13, note 5); denne doktor, som havde hyppig samkvem med Syrerne og Kaldæiske Kristne lærde, blev ved hjælp af de sidstnævnte i stand til at erhverve sig en viden om nogle af de Gnostiske skriverier."

Hvor disse "Gnostiske skriverier" og esoteriske læresætninger essentielt set passede ind i de Kabalistske værker, med mange ekstra moderne interpolationer som vi nu ser i *Zohar*, sådan som Munk udmærket beviser det. Denne Kabala er Kristen nu, ikke Jødisk.

Således, det som med mange generationer af de mest aktive Kirkefædre altid arbejdende på ødelæggelsen af gamle dokumenter og forberedelsen af nye passager som kan interpoleres i de som det hændte overlevede, så er der kun nogle få ugenkendelige stumper efterladt af *Gnostikerne* – som er det legitime afkom af den Arkaiske Visdoms-religion. Men en partikel af ægte guld vil glitre i al evighed; og, uanset hvor forvanskede beretningerne er, der er efterladt af Tertullian og Epiphanius om "Kætternes" Doktriner, så kan en okkultist alligevel finde spor i dem af disse ur sandheder som en gang blev universelt tildelt under Indvielses-mysterierne. Blandt andre værker med yderst tankevækkende allegorier i dem, så har vi stadigvæk de såkaldte *Apokryfe Evangelier*, og den sidst opdagede som det mest dyrebare levn af Gnostisk litteratur, et fragment kaldet *Pistis-Sophia*, "Videns-Visdom."

I min næste artikel over Evangeliernes Esoteriske karakter, håber jeg at være i stand til at påvise at de som oversatte *Pistis* med "Tro," tager fuldkommen fejl. Ordet "tro" som *nåde* eller noget som tros på med gennemført mangel på fornuft og blind tro, er et ord som kun daterer sig til tiden for Kristendommen. Paulus har heller ikke nogensinde brugt udtrykket i denne betydning i hans Epistler; og Paulus var uafviseligt – en INDVIET.

H. P. B.

(Fortsættes) *

* TILFØJELSE AF DEN DANSKE OVERSÆTTER, Morten Nymann: Artikel-serien synes aldrig at være blevet officielt fortsat. Men, en artikel blev udgivet senere som har relation til emnet. Næmlig artiklen-serien: "Pistis-Sophia" i alt 112 sider af H. P. Blavatsky's sekretær G.R.S. Mead og med vigtige fodnoter af H. P. Blavatsky, hvor hun forklarer hvorfor udtrykket "Pistis" må være – VIDEN – og ikke TRO sådan som de Kristne lærde påstår det. Se Lucifer Tidsskriftet, April 1890, p. 107-113 og senere numre.